

2008 RAPORT

A fi refugiat

Asistența refugiaților din perspectiva
diversității de vârstă și de gen

UNHCR
United Nations High Commissioner for Refugees
Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés

Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați,
Reprezentanța Regională pentru Europa Centrală

UNHCR

United Nations High Commissioner for Refugees
Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés

Publicat de către Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați
Reprezentanța Regională pentru Europa Centrală
Budapesta, iulie 2009

Page no. Cuvânt înainte

Page no. Bulgaria

Page no. Statistică și metodologie

Page no. Prelungirea perioadei de detenție din lipsa alternativelor

Page no. Fațadă nouă pe afară, gândaci înăuntru

Page no. Cum să supraviețuiești cu 27 euro pe lună?

Page no. Limba și cazarea sunt principalele provocări pentru integrare

Page no. Înscrierea la școli este amânată și problematică

Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori

Page no. Recomandări ale EMF

Page no. Republica Cehă

Page no. Statistică și metodologie

Page no. Sistemul nu este suficient de flexibil pentru cazurile extraordinare

Page no. Recomandări ale EMF

Page no. Ungaria

Page no. Statistică și metodologie

Page no. Noul sistem are prea puține fonduri și prea puțin personal

Page no. Arată ca o închisoare și te simți ca într-o închisoare

Page no. A dormi cu dopuri în urechi de teama gândacilor

Page no. Dificultățile integrării: “Îmi lipsește liniștea sufletească...”

Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori

Page no. Recomandări ale EMF

Page no. Polonia

Page no. Statistică și metodologie

Page no. Un aflux neașteptat a produs temporar probleme

Page no. A parcurge procedura de azil fără prea mult sprijin

Page no. Solicitanții de azil consideră asistența medicală ineficientă

Page no. Nu e ușor să fii copil refugiat

Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori

Page no. Recomandări ale EMF

Page no. România)

Page no. Statistică și metodologie

Page no. Lacune în privința condițiilor de primire

Page no. Este nevoie de mai mulți avocați și interpreți

Page no. Integrarea începe cu un statut legal și un loc de muncă

Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori

Page no. Recomandări ale EMF

Page no. Slovacia

- Page no. Statistică și metodologie
- Page no. Condiții de trai mai bune, atmosferă îmbunătățită
- Page no. Personalul din centre: insuficient și necalificat
- Page no. Rătăcit printre cuvinte
- Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori
- Page no. Recomandări și concluzii ale EMF

Page no. Slovenia

- Page no. Statistică și metodologie
- Page no. Consilierilor juridici le lipsesc cunoștințele și implicarea
- Page no. Condiții mai degrabă generoase la Centrul pentru Azil
- Page no. Integrarea funcționează bine la nivel local
- Page no. Minorii neînsoțiți – între copilărie și maturitate
- Page no. Îmbunătățiri față de anii anteriori
- Page no. Recomandări ale EMF

Page no. Statistică: Tendințe cu privire la azil în Europa Centrală în perioada 2006-2008

Page no. Hartă: Sisteme de azil în Europa Centrală

Începând cu anul 2005, Birourile Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR) din Europa Centrală, în cooperare cu instituții guvernamentale și organizații nonguvernamentale au efectuat Evaluări Participative anuale privind nevoile și problemele solicitanților de azil, refugiaților și persoanelor cărora li se acordă protecție subsidiară în regiune. În fiecare an, prin focus grupuri și întâlniri individuale, echipele care lucrează cu refugiații ascultă plângerile și sugestiile bărbaților și femeilor, băieților și fetelor, care provin din medii diferite și au nevoi diferite.

Acest exercițiu este inițiat de către UNHCR, motivat de angajamentul organizației față de asistența refugiaților din perspectiva diversității de vârstă și de gen, de acordarea asistenței și programelor de protecție pentru solicitanții de azil și persoanele cu o formă de protecție (azil sau o formă de protecție subsidiară).

Raportul A fi refugiat, după cum o sugerează și titlul, este redactat, în principal, din perspectiva acestora. Spre deosebire de guverne, UNHCR sau ONG-uri, solicitanții de azil și refugiații nu au posibilitatea de a se exprima public. Nu au la dispoziție mijloace de comunicare în masă. De aceea, acest raport este o voce pentru cei fără voce.

Evaluările Participative sunt exerciții costisitoare financiar, care cer foarte mult timp, efectuate cu ajutorul câtorva zeci de oameni din Bulgaria, Republica Cehă, Ungaria, Polonia, România, Slovacia și Slovenia, care au fost ținuți ocupați cel puțin zece zile pe an. Activitatea de pregătire, vizitele de pe teren și evaluarea exercițiilor cer timp și efort.

Merită? După patru ani de experiență, răspunsul este clar: da.

Pentru toate părțile interesate de activitatea legată de refugiați, aceste vizite pe teren sunt o importantă evaluare a realității: membrii Echipelor Multi-Funcționale (EMF) de la sediile instituțiilor lor, obțin date despre efectele practice ale politicilor și operațiunilor elaborate de către ei și au ocazia de a se întâlni cu oamenii din spatele statisticilor. Cei care efectuează munca de teren sunt obligați să stea și să îi asculte pe beneficiarii lor și să găsească soluții împreună cu ei, și nu pentru ei.

Pentru beneficiari, exercițiul anual a adus numeroase îmbunătățiri sistemice. În Polonia, prezența la școală a copiilor refugiați a crescut de la niveluri foarte scăzute, în 2004, până la aproape 100%. În Slovacia, condițiile dintr-un centru pentru minori neînsoțiți s-au îmbunătățit considerabil, după ce raportul AGDM a arătat că acesta nu era potrivit pentru minori. În Slovenia, emiterea cardurilor de asigurare medicală pentru solicitanții de azil le-a îmbunătățit acestora accesul la serviciile medicale, iar acestea sunt doar câteva dintre exemple.

PHOTO: UNHCR

La o scară mai mică, rezultatele Evaluărilor Participative au contribuit la reducerea tensiunilor și la rezolvarea problemelor din centrele de recepție. Sugestiile făcute de cei cazați în aceste centre au fost însușite de către conducerea centrelor și au dus la multe îmbunătățiri practice. Printre acestea se numără adaptarea calității alimentelor și meseilor, furnizarea unei cantități sporite de săpun și detergent, introducerea locurilor de joacă pentru copii și repararea sistemelor de încălzire.

Astăzi putem spune cu mândrie că, an după an, rezultatele Evaluărilor Participative au contribuit pe scară largă la o planificare și bugetare mai apropiate de nevoile reale ale beneficiarilor din Europa Centrală. În câteva cuvinte, aceasta este intenția profundă a Raportului de asistență refugiaților din perspectiva diversității de vârstă și de gen.

Dr. Gottfried Köfner
Reprezentant Regional UNHCR pentru Europa Centrală

Statistică

În 2008, Bulgaria a primit cu 23% mai puține solicitări de azil comparativ cu anul trecut, pentru că numai 750 de persoane au solicitat protecție. Cea mai mare parte provin din Irak (46% sau 350); următorul grup este reprezentat de persoane din Armenia (9% sau 70) și a existat de asemenea și un număr de 67 de apatrizi care au solicitat azil. Dintre acestea, 27 de persoane au primit statutul de refugiat, o cifră de două ori mai mare decât cea din 2007. Numărul celor care au primit protecție complementară a scăzut cu 17%, de la 322 la 267, și, astfel, rata totală de recunoaștere a scăzut cu 24% de anul trecut.

Metodologie

În Bulgaria, Evaluarea Participativă 2008 s-a desfășurat în perioada iunie-septembrie. Echipa Multi-Funcțională (EMF) a fost formată din reprezentanți ai UNHCR, Agenției de Stat pentru Refugiați împreună cu Consiliul de Miniștri, Crucea Roșie Bulgară, Comitetul Helsinki din Bulgaria, Caritas, Consiliul Femeilor Refugiate și Asociația pentru Integrarea Refugiaților și Migranților (AIRM) – aceleași organizații și instituții care au participat la evaluarea participativă din 2007.

EMF s-a întâlnit cu 171 de persoane, dintre care 102 erau solicitanți de azil adulți (76 bărbați și 26 femei) și 50 erau refugiați adulți cu statut umanitar sau în baza Convenției (36 bărbați și 14 femei). EMF a intervievat 19 copii solicitanți de azil și refugiați (17 împreună cu familiile și 2 minori neînsoțiți).

Solicitanții de azil proveneau din Algeria, Afganistan, Bangladesh, Burkina Faso, Coasta de Fildeș, Guineea, Irak, Kârgâzstan, Maroc, Nigeria, Palestina, Ruanda, Sierra Leone, Somalia, Sri Lanka și Siria. Refugiații recunoscuți și refugiații cu statut umanitar proveneau din Afganistan, Etiopia, Irak și Sudan sau erau persoane apatride.

Interviurile au avut loc în șapte orașe: Casa Assenovetz pentru copiii fără îngrijire parentală, Centrele de Primire din Sofia și Banya, Centrul Special pentru Detenția Temporară a Străinilor din Bussmanski, locuințe private din Sliven și Sofia.

Pentru a surprinde diversitatea persoanelor respective și problemele lor specifice, interviurile s-au desfășurat pe subgrupe, în funcție de gen, statut legal și vârstă:

- Solicitanți de azil de sex masculin (grupa de vârstă 18-50) – 76 persoane;
- Solicitanți de azil de sex feminin (grupa de vârstă 18-50) – 26 persoane;
- Refugiați recunoscuți de sex masculin (grupa de vârstă 18-50) – 35 persoane;
- Refugiați recunoscuți de sex masculin (grupa de vârstă peste 50 de ani) – 1 persoană;
- Refugiații recunoscuți de sex feminin (femei căsătorite) (grupa de vârstă 18-50) – 11 persoane;
- Refugiați recunoscuți de sex feminin (grupa de vârstă peste 50 de ani) – 3 persoane;
- Copii cu familii (solicitanți de azil și refugiați recunoscuți) – 17 persoane;
- Minori neînsoțiți – 2 persoane;

Prelungirea perioadei de detenție din lipsa alternativelor

Persoanele prinse intrând ilegal pe teritoriul Bulgariei sunt plasate sistematic în centre de detenție, în majoritatea cazurilor, la granița bulgaro-turcă. Centrele de detenție sunt administrate de către Poliția de Frontieră.

Persoanele care completează o cerere de azil ar trebui, în mod normal, să fie scoase din detenție și transferate într-unul din Centrele de recepție deschise, administrate de către Agenția de Stat pentru Refugiați. Cu toate acestea, practica dovedește că, exceptând grupurile vulnerabile, solicitanții de azil sunt mai degrabă transferați la Centrul de Găzduire Temporară a Străinilor din Bussmantsi (în apropiere de aeroportul din Sofia). Locația este administrată de Directoratul pentru Migrație, din Ministerul de Interne. Cu toate acestea, detenția prelungită pentru solicitanții de azil pare să se practice pe scară largă, atât la graniță, cât și în Bussmantsi. Această practică se bazează pe o Ordonanță pentru Cooperarea dintre Agenția de Stat pentru Refugiați, Poliția de Frontieră și Directoratul pentru Migrație. Agenția de Stat pentru Refugiați susține că, într-o anumită măsură, Centrele de Primire din Banya și Sofia nu au capacitatea de a accepta toți solicitanții de azil.

PHOTO: IVAN GRIGOROV

Detenția prelungită a solicitanților de azil pare să fie o practică pe scară largă în Bulgaria

Ceea ce înrăutățește situația este că, în general, solicitanții de azil nu primesc informații clare despre drepturile și situația lor juridică. Există o lipsă de traducători, în special pentru limbile rare. Din cauza constrângerilor financiare, avocații de la Comitetul Helsinki din Bulgaria nu pot vizita centrul de la Bussmantsi decât o dată pe săptămână, și, de asemenea, nu mai acordă consiliere solicitanților de azil din centrele de primire.

Din cauza acestei combinații de restrângeri, incertitudine și lipsă de comunicare, persoanele din Bussmantsi sunt sperate și oropsite. „Sunt refugiat, nu am comis nicio crimă, de ce mă țin în închisoarea asta?”, a vrut să știe de la membrii EMF un tânăr afgan, concentrând în întrebarea sa și sentimentele majorității celorlalți deținuți.

Nu doar bărbații sunt plasați în centrul de detenție de la Bussmantsi. În multe situații, familii întregi, cu copii mici, stau câteva săptămâni în această instituție care seamănă cu o închisoare.

„Sunt aici împreună cu soțul și copiii de mai mult de o lună. De ce ne închid? Nu suntem criminali. Nu vreau ca pruncii mei să crească în spatele zidurilor unei închisori!”, a spus unei echipe EMF o femeie disperată din Asia Centrală.

Pentru femei, detenția la Bussmantsi e și mai stresantă. Centrul de detenție nu are dotări pentru copii; nu există prevederi pentru femeile însărcinate. Personalul din centru nu este instruit pentru a lucra cu copiii.

Fațadă nouă pe afară, gândaci înăuntru

După ce acei solicitanți de azil deținuți sunt mutați în Centrele de Primire din Sofia sau Banya, situația nu se schimbă prea mult. Condițiile de trai sunt deplorabile. Solicitanții de azil dorm în încăperi dărăpănate, cu paturi vechi. În centrul din Banya nu este suficientă apă caldă, în special la sfârșit de săptămână.

Este de așteptat ca ei înșiși să se ocupe de treburile zilnice, dar nu există bucătării utilizate și nici mașini de spălat. Igiena proastă și absența amenajărilor de bază fac ca viețile oamenilor să fie mizerabile. Solicitanții de azil au declarat că sunt îngrijorați de sănătatea lor. Există mărturii conform cărora holurile Centrului de recepție din Sofia sunt pline cu gândaci. Igiena este atât de precară, încât, în 2008, femeile din comunitatea arabă din Sofia au strâns fonduri pentru a deparazita zonele în care se aflau familiile cu copii.

În aceste condiții, atmosfera generală din centru este nefavorabilă. Puținul echipament care există este adesea scos din zonele comune și mutat în camerele individuale. Gardienii nu se simt responsabili și nu intervin.

Se fac renovări în centru, dar, până în prezent, numai exteriorul clădirii a fost îmbunătățit, efectuându-se reparații doar la ferestre și fațadă.

Cum să supraviețuiești cu 27 euro pe lună?

Solicitanții de azil primesc o subvenție în valoare de 27 euro de persoană pe lună pentru a-și acoperi toate cheltuielile, cu excepția cazării. Această sumă nu este suficientă nici pentru a acoperi costurile alimentelor de bază. În special femeile intervievate și-au exprimat îngrijorările legate de malnutriție și de lupta lor pentru a se încadra în această sumă.

Familiile cu copii se luptă să supraviețuiască cu 27 euro de persoană pe lună

Familiiile cu copii au parte de provocări suplimentare. „Am copil mic,” spune o femeie irakiană. „Cum aş putea cumpăra mâncare pentru copil şi scutece cu suma asta?”

Situaţia poate scăpa de sub control cu uşurinţă dacă apar cheltuieli neprevăzute. Dacă un membru al familiei se îmbolnăveşte, familia nu are suficienţi bani pentru a duce bolnavul la doctor. Cei care furnizează servicii medicale cer adesea să fie plătiţi direct, pentru că nu sunt familiarizaţi cu tipul de asigurare de care beneficiază solicitanţii de azil sau de teama corupţiei. „Doctorii mi-au spus că îmi fac o favoare luându-mi 200 de dolari, şi nu 100 leva bulgăreşti, pentru că ei nu sunt casă de schimb valutar.” (100 leva bulgăreşti înseamnă 67 de dolari)

Dacă se prescriu medicamente, atunci solicitanţii de azil trebuie să aleagă între a cumpăra mâncare şi a cumpăra medicamente.

În cursul discuţiilor de grup, solicitanţii de azil s-au plâns că nu li se permite să lucreze pe perioada desfăşurării procedurii de azil. „Am două mâini. Daţi-mi ceva de lucru, ca să pot să am grijă de familia mea, nu vreau să trăiesc ca un cerşetor,” a spus tatăl sirian a doi copii.

În acelaşi timp, autorităţile competente din domeniul refugiaţilor ştiu că majoritatea bărbaţilor solicitanţi de azil lucrează pe perioada procedurii de azil pentru a supravieţui, expunându-se la exploatare şi la alte riscuri legate de protecţie.

Limba şi cazarea sunt principalele provocări pentru integrare

Bulgaria este o ţară care nu a găzduit mulţi străini în trecut şi are puţină experienţă vizavi de integrarea lor. Prin urmare, refugiaţii recunoscuţi se confruntă cu un program disfuncţional de integrare şi destul de des cu atitudini publice negative.

În 2006, Bulgaria a introdus Programul Naţional pentru Integrarea Refugiaţilor (PNIR), care prevede, printre alte servicii, lecţii de limba bulgară pentru refugiaţi

În 2006, Bulgaria a introdus Programul Național pentru Integrarea Refugiaților (PNIR), care prevede lecții de limba bulgară, o bursă zilnică (în valoare de 1.5 euro / zi de școală) și cartele de călătorie pe durata cursurilor, orientare socială, pregătire vocațională, burse de cazare și consiliere, materiale școlare, taxe pentru grădiniță și o sumă forfetară la părăsirea Centrului de recepție. Cu toate acestea, implementarea programului este dificilă, din cauza regulilor interne restrictive și birocrăției statului. Programul se implementează numai în Sofia. În afara capitalei, nu există proiecte de integrare susținute de stat. Doar Crucea Roșie se implică din când în când, răspunzând celor mai urgente sau acute nevoi.

Mulți refugiați s-au plâns de inflexibilitatea cursurilor de limbă bulgară, care se organizează în timpul orelor de lucru. „Vreau să pot participa la cursurile serale”, spune un bărbat de 36 de ani din Irak. Precum majoritatea refugiaților recunoscuți, el trebuie să lucreze pentru a-și susține familia și nu poate participa la aceste cursuri, care nu se organizează decât în timpul zilei.

În mod obișnuit, femeile nu pot participa la cursurile de limbă, pentru că nu există un sistem de îngrijire a copilului. „Cine are grijă de copiii mei în timp ce eu învăț?”, spune o mamă armeană. De asemenea, metodele de predare nu răspund nevoilor refugiaților. „Am renunțat la PNIR, pentru că nu pot să scriu. Nu am putut urma cursul.”

Ca în majoritatea statelor, găsirea unei locuințe este o problemă importantă pentru refugiații recunoscuți. O chirie pe care să și-o poată permite este greu de găsit, și, dacă totuși se găsește, xenofobia și rasismul proprietarilor ridică obstacole suplimentare în calea integrării refugiaților. „Nu am șansa să îmi găsesc un apartament. De câte ori văd proprietarii că port vâlul tradițional, îmi spun că apartamentul nu mai e disponibil,” a spus echipei EMF o femeie musulmană din Siria, în vârstă de 22 de ani. Se constată, pe scară largă, ezitarea de a închiria apartamente refugiaților, judecând după mărturiile refugiaților recunoscuți.

Prezența la cursurile școlare este alarmant de scăzută printre copiii solicitanți de azil din Bulgaria

În calitate de chiriași, refugiații sunt mai vulnerabili decât bulgarii, și, de aceea, pot deveni victime ale exploatării. Ajung să plătească chiriile mai mari decât localnicii. Refugiații au dreptul la subvenționarea chiriei în cadrul programului de integrare, dar atunci când, la mijlocul anului 2008, chiriile au crescut, iar subvențiile nu, acestea s-au dovedit în multe cazuri, insuficiente.

Atunci când refugiații sunt înșelați, nu se pot baza pe protecția autorităților bulgare. Un bărbat din Afganistan le-a spus celor de la EMF că proprietarul i-a spus să plece, „dar nu mi-a returnat garanția. Atunci când am sunat la poliție, au spus că el avea dreptate.”

Înscrierea la școli este amânată și problematică

Pentru tânăra generație, principalul instrument al integrării este educația, dar interviurile cu părinții solicitanți de azil și refugiați și copiii lor au relevat multe probleme. Înscrierea copiilor în școlile bulgare este o procedură extrem de birocratică. Devine și mai dificil atunci când copiii nu au foi matricole atestând școlarizarea lor până la acel moment.

Cursurile de limbă bulgară organizate de către Agenția de Stat pentru Refugiați nu sunt disponibile în tot cursul anului. Atunci când o familie vine „într-un moment prost”, copiii nu vor putea să înceapă cursurile de limbă. De asemenea, acele cursuri nu sunt coordonate cu Inspectoratul Școlar, care se ocupă de organizarea examenelor de plasare în școli, copiii nefiind, astfel, pregătiți să susțină acele examene.

Din toate aceste motive, nu este o surpriză faptul că prezența la cursurile școlare este alarmant de scăzută în rândul copiilor solicitanți de azil din Bulgaria. Băieții cu vârste între 16 și 18 ani sunt adesea trimiși la muncă, iar fetițele sunt oprite de la a merge la școală de la vârsta de 14 ani, pentru a sta acasă și a ajuta la treburile casei.

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Securitatea în Centrele de recepție s-a îmbunătățit.
- EMF nu a primit nicio reclamație legată de serviciile medicale din Banya.
- Sistemul de încălzire și ramele ferestrelor au fost reparate în 2008 în Sofia și Banya.
- S-a reparat podeaua Centrului din Banya.
- Camerele de la etajele 5 și 6 ale Centrului de Primire de la Sofia au fost renovate în 2007, dar de atunci nu au mai fost folosite.

Recomandări ale EMF

- Susținerea accesului neîngrădit pe teritoriul Republicii Bulgare al solicitanților de azil și menținerea principiului de nereturnare prin pregătirea Poliției de Frontieră, distribuirea de materiale informative și creșterea numărului de interpreți de limbi rare;
- Prevenirea detenției prelungite a solicitanților de azil în Centrul Special de Detenție Temporară a Străinilor din Bussmantsi (în apropierea aeroportului din Sofia) și asigurarea transferului lor oportun în Centrele de recepție ale SAR. Printr-o monitorizare regulată și crearea de presiune pe SAR se împiedică detenția familiilor solicitante de azil, în special a celor cu copii. În același timp, se instruește personalul pe chestiuni specifice, pentru a putea lucra cu solicitanții de azil din principalele țări de origine.

- Îmbunătățirea condițiilor de cazare din Centrele de recepție prin susținerea, alături de SAR, a continuării renovărilor de la centrele din Banya și Sofia, dotării bucătăriilor, oferirea de asistență în privința alimentelor, a articolelor pentru copii, păturilor etc., instalarea mașinilor de spălat și implementarea unui control mai strict al menținerii dispozitivelor, șamd.
- Asigurarea unui acces rapid și sistematic la sistemul medical pentru solicitanții de azil și refugiații recunoscuți, prin dezvoltarea unui sistem de lucru pentru schimbul de informații cu privire la asigurarea medicală pentru refugiați, compatibil cu baza națională de date, facilitarea accesului noilor refugiați recunoscuți la sistemul medical, evitarea întârzierilor în înregistrarea solicitanților de azil și a refugiaților și furnizarea de materiale informative;
- Asigurarea accesului la Programul Național de Integrare a Refugiaților recunoscuți, prin distribuirea materialelor informative și instruirea permanentă a personalului de la SAR;
- Stimularea formelor alternative de predare a limbii bulgare refugiaților recunoscuți (atât cei înscriși, cât și cei neînscriși în PNIR) și propunerea cursurilor de bulgară și pentru solicitanții de azil. Oferirea unor cursuri adecvate de bulgară copiilor refugiați, pentru a le facilita înscrierea la școală. (De exemplu, copiii cu statut de refugiat din Casa Assenovetz nu merg la școală și nu beneficiază de cursuri de limba bulgară).
- Asigurarea înscrierii copiilor în școli și prevenirea abandonului ulterior. Comunitatea refugiaților ar trebui să își consolideze eforturile pentru a consulta și motiva părinții să își trimită copiii la școală. Agenția de Stat pentru Refugiați, Agenția de Stat pentru Protecția Copilului și ONG-urile participante ar trebui să organizeze sesiuni de informare a părinților și să lucreze pentru a motiva băieții cu vârste între 16 și 18 ani și fetele cu vârste între 14 și 18 ani să rămână la școală. De asemenea, trebuie să se furnizeze materiale informative care să fie distribuite în școli, pentru a facilita adaptarea copiilor refugiați și elaborarea, respectiv, întărirea mecanismelor de monitorizare a minorilor neînsoțiți din centrul Assenovetz;
- Înfruntarea xenofobiei și a rasismului: se manifestă în diferite aspecte din viața refugiaților, în școli, instituții și în public. Agenția pentru Refugiați trebuie să fie mai proactivă în combaterea xenofobiei și realizarea activităților conexe. De asemenea, poate fi rezolvată prin discuții față în față în școli sau prin îndemnarea organizațiilor din comunitatea refugiaților să acționeze ca mediatori între autorități și solicitanții de azil și refugiați. De asemenea, este important ca media să fie înștiințate și să se furnizeze informații pozitive, în modalități inovatoare, către marele public, cu ajutorul celor mai importante biserici și al celor mai mari comunități religioase.
- Combaterea muncii copiilor, prin activități de lobby în vederea elaborării unui program specializat de consiliere și prevederea supervizării angajării legale și a cursurilor serale.
- De asemenea, EMF a identificat următoarele probleme serioase: acces dificil la locuințe din cauza xenofobiei, a incapacității financiare și a proprietarilor, care exploatează vulnerabilitatea refugiaților; absența unor documente legate de nivelul de educație și a certificatelor de calificare ale refugiaților; insecuritatea, izolarea și vulnerabilitatea, în special a femeilor căsătorite/necăsătorite, a mamelor singure și a celor în vârstă.

Statistică

În 2008, 1656 de persoane din 32 de state au solicitat protecție internațională în Republica Cehă. În comparație cu anul anterior, când numărul solicitanților de azil a ajuns la 1878, în Republica Cehă s-a înregistrat o scădere cu aproape 12 procente. S-a acordat azil unui total de 157 de aplicanți, în timp ce s-a acordat protecție subsidiară în 132 de cazuri, făcând ca rata de recunoaștere să ajungă la aproape 22%.

Ca și în 2007, majoritatea solicitărilor de protecție internațională au fost depuse de ucraineni (321 aplicații, 19 % din nou veniți), urmați de cetățeni din Turcia (5251 sau 15 %) și Mongolia (193 sau 12 %).

Metodologie

Spre deosebire de Evaluările Participative din alte state din regiune care acoperă toate grupurile de interes pentru UNHCR, Biroul din Praga a decis să adopte o abordare diferită. Scopul investigației a fost redus la câteva chestiuni-cheie, dar analizate în profunzime.

În 2007, refugiații și persoanele cu protecție subsidiară au descris în mod repetat problemele legate de accesul la sistemul ceh de pensii ca fiind o problemă extrem de neplăcută. De aceea, biroul din Praga, în strânsă coordonare cu omologii săi, a decis să urmărească acele informații în 2008 și să studieze problema în profunzime.

Această abordare specifică a necesitat adaptări cu privire la alcătuirea Echipei Multi-Funcționale (EMF) și la metodologia evaluării. EMF de bază a fost alcătuită din angajați UNHCR și reprezentanți ai câtorva organizații nonguvernamentale, printre care Organizace pro pomoc uprchlíkům (Organizația pentru Întrajutorarea Refugiaților, OPU), Sdružení občanů zabyvajících se emigranty (Asociația Cetățenilor care se ocupă de Imigranți, SOZE), Centrum pro integraci cizinců (Centrul pentru Integrarea Străinilor, CIC), cu sediul la Praga, și Poradna pro integraci, (Centrul de Consiliere pentru Integrare, PPI). În același timp, echipa și activitatea sa au fost susținute ad-hoc de o serie de experți din diferite organisme ale administrației guvernamentale, de la Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale la Biroul Avocatului Poporului.

Într-o primă fază, EMF a strâns cât mai multe informații despre problemele legate de pensii. Membrii de bază ai EMF au efectuat câteva zeci de interviuri semi-structurate cu acei beneficiari ai protecției internaționale care nu au reușit să aibă acces la sistemul ceh de pensii atunci când au aplicat, fie pentru pensia pe caz de boală, fie pentru pensia legată de vârstă. În paralel, membrii EMF au continuat să se întâlnească ca grup, pentru a discuta și coordona informațiile primite.

Interviurile s-au concentrat pe istoricul refugiaților ca angajați, atât în țările lor de origine, cât și în Republica Cehă. Interviurile s-au desfășurat la birourile din Praga ale UNHCR și CIC, la sediile PPI din Praga și Usti nad Labem, birourile OPU din Praga și Brno, la SOZE Brno și în două Centre de Integrare, administrate de Ministerul de Interne, din Jaroměř și Havířov.

Un număr mare de refugiați în vârstă și cu dizabilități nu au acces la sistemul de pensii

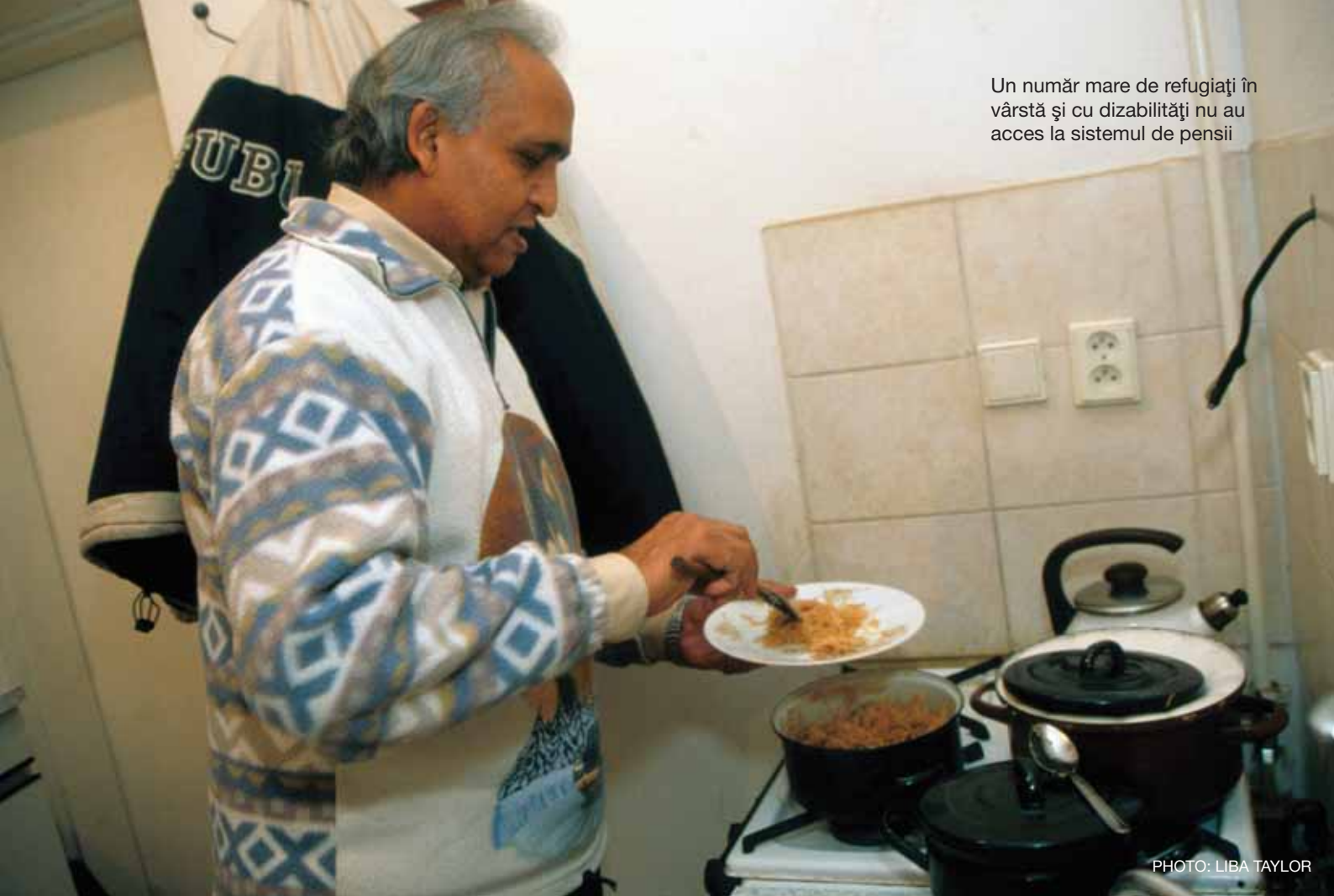

PHOTO: LIBA TAYLOR

EMF a intervievat zeci de bărbați și femei, concentrându-se pe persoanele aflate aproape de vârsta de pensionare sau având nevoie de o pensie pe caz de boală.

După ce s-au strâns datele, EMF a comandat un studiu, care să propună posibile soluții legislative pentru această problemă.

Sistemul nu este suficient de flexibil pentru cazurile speciale

Încă o dată, interviurile au confirmat că un mare număr de refugiați în vârstă și cu dizabilități nu au acces la sistemul de pensii. Dacă un individ obține dreptul la pensie în diferite țări, în circumstanțe normale, Fondurile de Pensii colectează toate informațiile și ulterior calculează suma finală pe baza anilor acumulați de plată.

Perioada de cotizare pentru pensie este unul dintre factorii-cheie care determină stabilirea pensiei în cadrul sistemului ceh de pensii. Pensiile plătite în alte state se iau în considerare doar cu condiția ca Republica Cehă să aibă un acord bilateral sau internațional pentru asigurări sociale cu acel stat și informația să fie accesibilă.

Cu toate acestea, Cehia a semnat doar un număr limitat de astfel de acorduri de cooperare pe tema fondurilor de pensii. Și, un lucru și mai important, cei care au primit protecție internațională nu pot comunica cu țările lor de origine sau cu fondurile pensiilor de stat.

„Mă întreb ce ar trebui să fac: atunci când am depus cerere pentru pensie, ea a fost respinsă, pentru că nu am putut demonstra că am lucrat acasă în acest răstimp. Dar ca refugiat, cum pot să obțin o astfel de aprobare de la autoritățile de acasă? Chiar și autoritățile sunt sfătuite să nu dezvăluie informații protejate guvernului de acasă”, spune o refugiată din Belarus.

Astfel, după o viață de muncă, refugiații care depind în totalitate de beneficiile sociale ajung adesea să nu beneficieze de pensie. În multe interviuri, membrii EMF au observat ce efect demoralizator are acest lucru. „De ce trebuie să mă duc și să cerșesc pentru acele beneficii? Am lucrat mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar aici m-au tratat de parcă aș fi stat degeaba toată viața”, s-a plâns un refugiat irakian.

În timp ce, în general, refugiații recunoscuți au acces la dreptul de a contribui la pensie la fel ca cetățenii cehi, perioada minimă de timp necesară pentru contribuțiile la pensie nu poate fi înlăturată. În același timp, autoritățile cehice nu pot stabili cu certitudine dacă solicitanții de azil au contribuit la sistemul de pensii din țara lor de origine, inclusiv în ceea ce privește țările care au acorduri bilaterale cu Republica Cehă pentru asigurări sociale. Ca urmare, accesul la pensii este aproape imposibil pentru mulți dintre refugiații care locuiesc în Cehia.

Studiul ajunge la concluzia că regulile și reglementările din sistemul ceh de asigurări de pensii nu sunt suficient de flexibile pentru a genera soluții excepționale pentru refugiați.

De asemenea, studiul afirmă că accesul la alte sisteme de asigurări sociale din Republica Cehă este mai puțin dificil, pentru că aceste beneficii sociale sunt legate doar de dreptul de ședere în Republica Cehă și de nevoile individuale și nu de anii de cotizare la sistemele de pensii.

Accesul la alte sisteme de asigurări sociale din Republica Cehă este mai puțin dificil

Recomandări ale EMF

Pe baza interviurilor și a concluziilor studiului, Echipa Multi-Funcțională a făcut următoarele recomandări:

- Problema persoanelor care se află sub protecție internațională nu poate fi nici izolată și nici menținută doar în sfera pensiei, pentru că ar determina acțiuni afirmative de nedorit vizavi de refugiați, în comparație cu populația locală. Introducerea unor beneficii sociale specifice pentru grupul-țintă ar putea fi viabilă, dar în continuare nu este o soluție sistemică în totalitate.
- Se pare că cea mai bună soluție este crearea unui sistem integrat în mod special pentru persoanele care, din motive obiective, sunt incapabile să stabilească perioada de angajare (asigurarea pensiei) acumulată în afara teritoriului Republicii Cehe, dar a căror rezidență pe teritoriul Cehiei este în interesul țării, sau față de care aceasta are anumite obligații. Astfel de categorii ar putea include și etnici cehi restabiliți în țară etc.
- Datorită faptului că aceasta este o chestiune ce intră în competența mai multor ministere (Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Interne, Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale, eventual Ministerul Educației, Tineretului și Sporturilor și Ministerul Industriei și Comerțului), ar fi recomandabil să se înființeze un organism competent de coordonare inter-ministerială. Organismul ar trebui să fie alcătuit din experți pertinenti și ar trebui să fie sub directa responsabilitate a unui membru numit din Guvern sau care lucrează în structura Consiliului Guvernamental pentru Drepturile Omului.

Statistică

În 2008 s-a înregistrat o scădere ușoară, cu nouă procente, a numărului solicitanților de azil, ceea ce înseamnă că doar 3120 persoane au solicitat protecție în Ungaria, în comparație cu cifra de anul trecut, 3425. În mod similar, s-a înregistrat o scădere minoră, cu cinci procente, a numărului de statut de refugiat acordat, dar numărul persoanelor care au primit protecție complementară a sărit de la 69 la 130, ceea ce înseamnă o creștere cu 88%. Rata de recunoaștere a refugiaților a crescut cu 22%, ajungând la 290.

Cel mai mare grup de solicitanți de azil (1593 sau 51% din nou veniți) provine din Serbia, ca și în 2007, urmat de Pakistan (246 sau 8%), Georgia (165 sau 5%), Irak (125 sau 4%) și Afganistan (116 sau 4%).

Metodologie

Etapa de teren a celei de-a patra evaluări participative s-a desfășurat în perioada 15-26 septembrie 2008, dar pregătirile au început cu câteva săptămâni înainte.

Echipa Multi-Funcțională (EMF) din Ungaria a fost formată din reprezentanți ai Ministerului de Justiție și Aplicarea Legii, Biroul pentru Migrație și Naționalitate, Comitetul Helsinki din Ungaria, Misiunea pentru Refugiați din Biserica Reformată din Ungaria și UNHCR. În total, din EMF au făcut parte 13 persoane, reprezentând un amestec util de membri „vechi”, cu experiență dobândită în evaluările anterioare, dar și nou-veniți.

În diferite alcătuiuri, membrii EMF au vizitat:

- Nou-sosiții din Centrele de Detenție de la Nyírbátor, Kiskunhalas și Győr; locația de detenție de pe aeroportul internațional din Budapesta și Centrul de Primire a Refugiaților din Békéscsaba;
- Solicitanții de azil de la Centrul de Primire a Refugiaților și o grădiniță din Debrecen și un adăpost comunitar din Nyírbátor;
- Refugiații recunoscuți din Centrul de Pre-integrare din Bicske;
- Minorii neînsoțiți solicitanți de azil de la Casa Copiilor Separați din Bicske;
- Minorii solicitanți de azil și refugiați de la o școală din Budapesta.

Membrii EMF s-au întâlnit cu 165 de persoane (47 femei și 109 bărbați), care erau fie solicitanți de azil, fie refugiați, fie persoane cărora li s-au acordat alte forme de protecție internațională.

Dintre aceștia, 21 erau deținuți (6 femei și 15 bărbați), 14 erau minori neînsoțiți (12 băieți, două fete). Dintre cei 142 de adulți intervievați, numai câțiva aveau vârste peste 50 de ani, lucru care reflectă alcătuirea populației solicitante de azil din Ungaria, în general.

Pentru a obține puncte de vedere din toate ariile, EMF a discutat și cu 43 de membri ai agențiilor guvernamentale, municipalităților sau ONG-urile din facilitățile vizitate.

Demonstrație la Centrul de Primire de la Bicske: beneficiarii s-au plâns de o deteriorare a condițiilor și serviciilor

PHOTO: UNHCR / LENGYEL

EMF a aplicat toate cele trei metode de evaluare, observarea participativă, discuțiile semi-structurate și focus-grupurile structurate, în care s-au putut organiza grupuri în funcție de vârstă, gen și etnie.

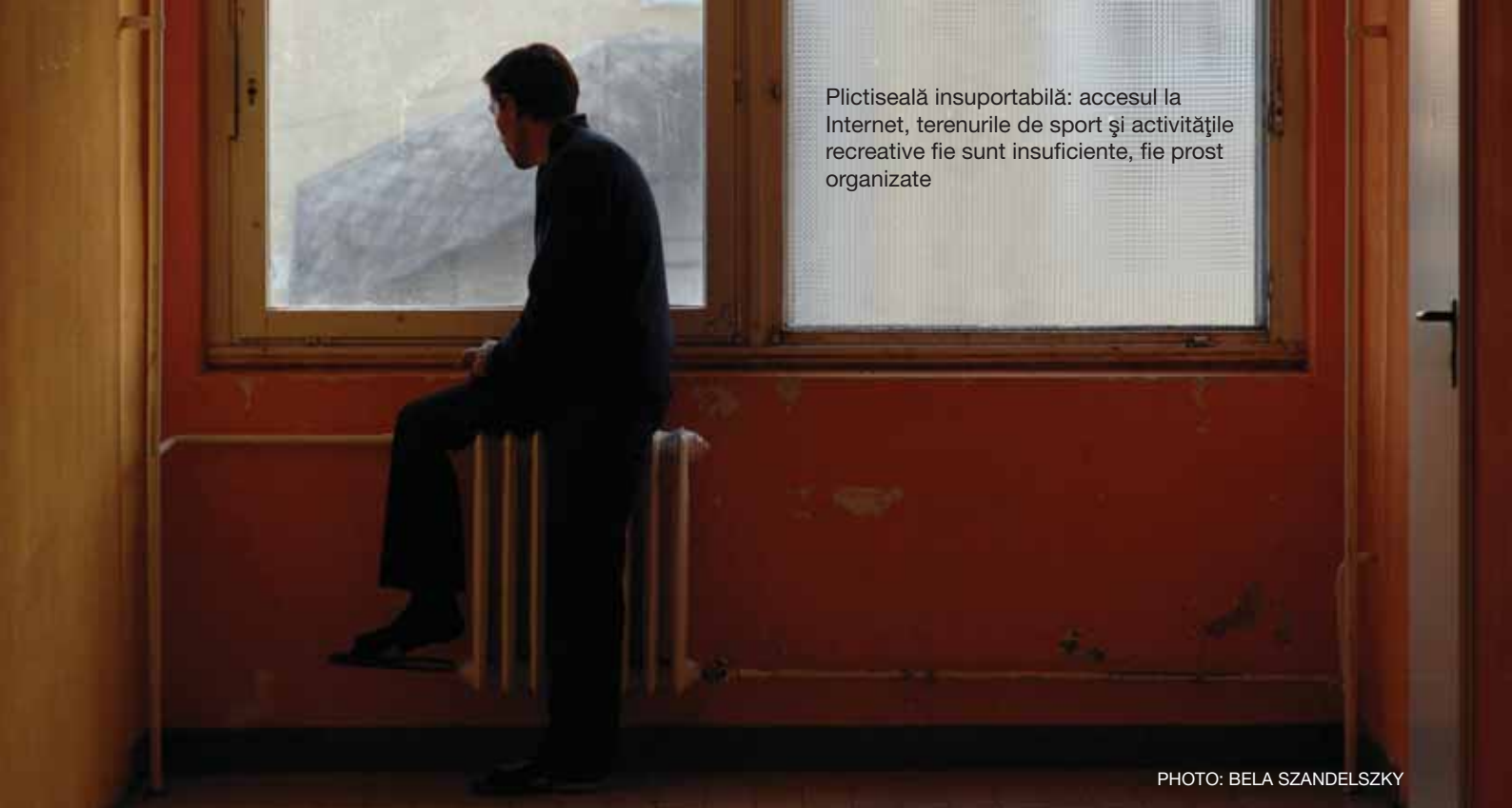
Noul sistem are prea puține fonduri și prea puțin personal

În 2008, Ungaria a remaniat sistemul de azil. În centrele de primire nu mai există un amestec de nou-veniți, solicitanți de azil, minori neînsoțiți și refugiați recunoscuți, ci fiecare centru este specializat pe unul dintre aceste grupuri.

- Solicitanții de azil nou-veniți ar trebui cazați fie în centrele de detenție, fie în centrul de tranzit închis de la Békéscsaba pentru 15 zile.
- Cei care primesc acces la procedura de azil ar trebui plasați în Centrul Deschis de Primire a Refugiaților de la Debrecen.
- Copiii neînsoțiți solicitanți de azil sunt cazați la Casa pentru Minori Neînsoțiți din Bicske.
- Beneficiarii protecției internaționale ar trebui plasați în locația de pre-integrare din Bicske.

Deși această nouă structură ar putea arăta bine pe hârtie, EMF a descoperit deficiențe majore în practică. Impresia generală a EMF, a fost că în ciuda unui număr relativ mic de solicitanți de azil și refugiați în Ungaria, personalul era copleșit și relativ frustrat, în timp ce beneficiarii se plâneau de o deteriorare a condițiilor și serviciilor.

Ceea ce face ca noul aranjament să fie disfuncțional este faptul că sistemul a fost divizat în câteva subsisteme care nu sunt corect interconectate. Anumite funcții nu se execută deloc. În primul rând, nu există un mecanism de identificare a persoanelor cu nevoi speciale din timp. Beneficiarii protecției internaționale trebuie să petreacă perioade prelungite de timp în centrul de procesare, fără să aibă la dispoziție asistență pre-integrare.

Plictiseală insuportabilă: accesul la Internet, terenurile de sport și activitățile recreative fie sunt insuficiente, fie prost organizate

PHOTO: BELA SZANDELSZKY

„Tranziția de la faza de procedură la cea de integrare ar putea fi îndelungată. Din momentul sosirii refugiaților recunoscuți la Bicske și până în momentul în care obțin toate documentele oficiale trec deja patru luni din perioada de un an de pre-integrare,” a explicat un angajat al Centrului din Bicske.

De asemenea, s-a sesizat că problemele erau majoritatea sistemice, acestea fiind transferate mai apoi și în teren. Sistemul pare să fie subfinanțat, atât din punct de vedere al resurselor umane, cât și financiare. Adesea, serviciile de bază sunt externalizate, dar nu există mecanisme de control al calității (de exemplu, servicii de pază sau curățenie în centrele de primire).

Nu există o modalitate satisfăcătoare de a furniza îmbrăcăminte și încălțăminte solicitanților de azil și refugiaților. În majoritatea facilităților, solicitanții de azil au declarat că, la începutul vremii reci, în septembrie, nu au putut obține haine sau încălțăminte groase care să le vină.

EMF a auzit multe plângeri legate de condițiile sub standard din băi și toalete, lipsa articolelor de igienă, inclusiv a scutecelor, și legate de gardienii care îi provoacă pe cei cazați.

„Mirosul din toaleta bărbaților e de nesuportat. Nimic nu funcționează cum trebuie,” spun solicitanții de azil irakieni.

Practic, în toate facilitățile, EMF a auzit reclamații legate de plictiseala insuportabilă. Ar fi necesare fonduri sau voluntari, pentru a se produce unele schimbări. În majoritatea locațiilor, accesul la Internet, terenurile de sport și activitățile recreative fie sunt insuficiente, fie prost organizate. Există, de asemenea, o lipsă de personal care să ofere solicitanților de azil consiliere de acest tip și activități de petrecere a timpului liber.

„Sala de sport din tabără este deschisă doar câteva ore în cursul săptămânii, iar în weekend este complet închisă. Atunci când vremea e bună, putem să ne găsim ceva de făcut,

dar, în timpul iernii, în week-enduri ne plictisim foarte tare,” s-a plâns un tânăr solicitant de azil din Afganistan.

În plus, oamenii sunt demoralizați și de faptul că nu înțeleg ce li se întâmplă. Lipsesc materialele informative simple legate de procedura de azil, dar și despre ce li se va întâmpla în viitor în caz de admitere sau respingere a cererii de azil.

Unele chestiuni pot părea minore, dar acestea sunt simptomatice pentru un sistem absurd, rigid, care poate face viețile oamenilor mizerabile. În centrul de pre-integrare din Bicske, oamenii sunt pregătiți să devină independenți. Cu toate acestea, nu există posibilitatea ca refugiații să primească suficienți bani pentru a-și găti singuri – trebuie să mănânce la cantina Centrului, indiferent dacă le place mâncarea sau nu. Majorității nu îi place, așa că mâncarea se aruncă.

„Mâncarea de aici e foarte diferită de cea cu care noi suntem obișnuiți. De aceea, rar mâncăm la cantina Centrului; mai degrabă ne facem singuri de mâncare, folosind banii de buzunar, dar nu sunt suficienți și ne e greu să ne cumpărăm ingredientele cu care suntem obișnuiți. Ne lipsesc condimentele arăbești”, se plânge o refugiată somaleză.

Toți acești factori duc la frustrare, vandalism și comportament agresiv din partea rezidenților.

Arată ca o închisoare și te simți ca într-o închisoare

Durata și condițiile detenției solicitanților de azil au fost o îngrijorare majoră în ultimii ani pentru Echipa Multi-Funcțională din Ungaria. În 2008, situația a rămas în general neschimbată.

Aranjamentul pentru detenție administrativă a devenit, în general, mult prea strict. Străinii care au comis fie și numai o infracțiune minoră trebuie să suporte condiții mai dure decât criminalii, pentru că libertatea lor de mișcare este extrem de restricționată.

„Îmi spun că nu e închisoare, ci detenție temporară, însă arată ca o închisoare și te simți ca într-o închisoare,” a spus EMF un tânăr azilant din Kosovo.

Centrele de detenție pentru străinii din Ungaria nu sunt menite a fi închisori, dar arată și te simți ca în penitenciarele de maximă siguranță. Dormitoarele se încuie chiar și în timpul zilei în două centre din Nyírbátor și Kiskunhalas; mesele și scaunele sunt fixate în podea. Deținuții au foarte puțină mobilă și le sunt luate lucrurile personale. În camere, lumina este foarte puternică și nu poate fi redusă sau stinsă de către solicitanții de azil, ci doar de la un tablou central, urmărind un orar strict. Solicitanții de azil și vizitatorii sunt separați de un zid cu panouri din sticlă.

„Măcar de-am avea ceasuri de perete! Ne iau telefoanele mobile pe care verificăm de obicei cât e ceasul. Fără telefon și fără ceas, e greu să știi cât e ceasul” – deținuți alba-nezi kosovari.

În timp ce acest tip de regim strict a fost inițial introdus doar în caz excepțional în centrul de detenție administrativă de la Nagykanizsa (care nu mai este operațional), în cursul vizitelor, s-a dovedit că excepția a devenit regulă. Același regim strict se aplică acum în Nyírbátor și Kiskunhalas. Singurul loc care pare mai uman și are niște aranjamente libere, cu mai multă libertate de mișcare în interiorul pavilionului de detenție este centrul de detenție de la Győr.

Cea mai dureroasă experiență pentru deținuți este sentimentul de izolare totală. „Cel puțin fumătorii pot ieși pe hol să fumeze o dată pe oră,” a spus un tânăr azilant albanez din Kosovo, „dar eu nu fumez, așa că nu ies niciodată din celulă!”

Nu e nimic de făcut și nimic de citit. Apelurile telefonice private sunt limitate la unul pe zi, nu mai mult de cinci minute, la Nyírbátor. Gardienii nu ezită să întrerupă apelul la jumătatea propoziției, dacă a expirat perioada limită de timp. De obicei, gardienii nu vorbesc limbi străine, făcând comunicarea extrem de limitată.

Cea mai îngrijorătoare informație descoperită de EMF a fost faptul că solicitanții de azil deținuți nu sunt capabili să ia decizii informate despre pașii juridici pe care trebuie să îi întreprindă, pentru că nu există informații clare despre Procedurile Dublin II sau despre determinarea statutului de refugiat.

„Nu am comis o crimă. Am fost persecutat în țara mea. De ce trebuie să stau în închisoare?”, întreabă deținuții. Mulți deținuți au vrut să știe de la EMF cât timp vor mai fi deținuți și ce li se va întâmpla.

Pentru femei, detenția e și mai dură. Există câteva femei care au ajuns în Centre de detenție. Așa că se pot trezi singure, într-un sector gol, pentru femei deținute, femei deținute care nu au cu cine să vorbească, în timp ce bărbații deținuți pot măcar să se adune în camera comună, cu acces direct la televiziune (maghiară) și mese în comun. De asemenea, există foarte puține femei polițist în rândurile Poliției de Frontieră.

Polițiștii de frontieră își fac meseria, aceea de a-i păzi pe deținuți, dar nu înțeleg procedura de azil. Atunci când a fost întrebat, personalul din Centrele de detenție a fost incapabil să furnizeze informații despre situația procedurilor de determinare a statutului de refugiat pentru solicitanții de azil deținuți. Cu doi ani în urmă, UNHCR a furnizat standuri pentru fluturași care să fie plasați în centrele de detenție ale Poliției de Frontieră. EMF a raportat că acele standuri se găseau în facilitățile de detenție și existau și broșuri informative.

Din cauza faptului că gardienii din centrele de detenție nu vorbesc limbi străine, comunicarea este extrem de limitată

Teoretic, deținuții se pot bucura de consiliere juridică, dar fie nu știu acest lucru, fie nu înțeleg modul în care îi poate ajuta. La Nyírbátor există un singur aviz, discret, în camera cu televizor, despre posibilitatea de a vorbi cu un avocat, urmând ca deținuții să solicite acest lucru, dar nu a profitat foarte multă lume de el. „N-am făcut nimic rău, nu am nevoie de avocat”, spune un deținut albanez.

EMF a descoperit că nu e neobișnuit ca solicitanții de azil să petreacă mai mult de 15 zile (perioada-limită pentru procedura de pre-examinare) în detenție, fără ca situațiile lor să fie aduse la cunoștința centrelor deschise de procesare.

Se constată că dificultățile predomină în perioada Ramadanului, pentru că nu există un aranjament care să țină seama de diferitele regimuri ale meselor, sau deținuții nu știu că există astfel de acorduri limitate.

A dormi cu dopuri în urechi de teama gândacilor

Centrul de Procesare de la Debrecen este cea mai mare locație pentru refugiați din Ungaria. Este centrul principal care oferă cazare solicitanților de azil din Ungaria pe perioada procesării cererilor lor. Situat într-o fostă cazarmă militară, tabăra are o capacitate de aproape 1,300 persoane – în momentul vizitelor efectuate de către EMF în tabără nu se aflau decât 366 solicitanți de azil.

În ciuda unei rate relativ scăzute de ocupare, conducerea taberei încearcă să facă față noii situații, în care numărul de solicitanți de azil a crescut semnificativ, în timp ce numărul personalului și resursele financiare au scăzut. Problemele constatate, din nou, au reprezentat un indicator al deficiențelor sistemice. Deși solicitanții de azil admit faptul că cei trei asistenți sociali, voluntari și Biserica Reformată încearcă să-i ajute, viața în tabără nu e ușoară.

Și la Debrecen plictiseala și monotonia sunt o problemă: sunt prea puține activități de petrecere a timpului liber sau programe pentru copii

Igiena este o îngrijorare majoră, exprimată atât de solicitanții de azil femei, cât și de bărbați. În clădiri, condițiile de igienă sunt cu mult sub standard. Peste tot sunt gândaci. „Dorm cu dopuri în urechi, pentru că mă tem că gândacii o să-mi intre în urechi în timp ce dorm,” a spus supărat Echipei Multi-Funcționale un solicitant cubanez de azil.

Băile și toaletele arată îngrozitor, în special în clădirea bărbaților singuri. Bucătăriile sunt murdare și aparatele casnice stricate. Cum nimic nu funcționează, oamenii nu se simt obligați să aibă grijă de ele. Mobila și echipamentul sunt distruse, iar întreținerea lor nu se face suficient de rapid, astfel încât să poată ține ritmul cu vandalismul continuu și creativ.

Solicitanții de azil trebuie să își spele așternuturile de pat, dar primesc doar detergent de proastă calitate (care, uneori, se dovedește a fi sare). Aranjamentele de spălătorie sunt complet bizare. „Dacă vrem să folosim o mașină de spălat, trebuie să mergem la recepție și să cerem permisiunea. Apoi trebuie să cărăm mașina de spălat (!) prin curte, până la clădirea noastră, să spălăm și pe urmă să o ducem înapoi”, au spus EMF câțiva solicitanți de azil.

Unele persoane nu mănâncă la bucătăria comună, considerând inacceptabile condițiile igienice (gândaci în pungile cu pâine). De asemenea, mulți solicitanți de azil sunt musulmani, și le e teamă că s-ar putea să fie carne de porc în meniu. Mamele cu copii mici s-au plâns că mâncarea nu este adecvată pentru copiii mici.

Aici, ca în majoritatea celorlalte locații, solicitanții de azil au reclamat faptul că nu obțin suficiente informații despre situația lor. Și-ar dori să aibă asistență juridică mai bună. Există în tabără o avocată de la un ONG, dar mulți solicitanți de azil nu înțeleg pe deplin care este rolul ei, pentru că nu înțeleg întreaga procedură de azil. De asemenea, și diferențele culturale par să joace un rol. Cum avocata este tânără, câțiva bărbați solicitanți de azil au îndoieii vizavi de capacitatea ei profesională.

Interacțiunile dintre solicitanții de azil și personalul taberei sunt dificile, din cauza bariereilor lingvistice. Același situație se întâlnește și în cazul personalului medical, ceea ce face și mai dificil accesul la servicii medicale adecvate.

Și plictiseala și monotonia reprezintă o problemă. Sunt foarte puține activități de instruire sau activități de petrecere a timpului liber după-amiaza. Există o cameră pentru Internet, dar sunt puține calculatoare și sunt lente.

Dificultățile integrării: „Îmi lipsește liniștea sufletească...”

Persoanele cu statut de refugiat de la Centrul de pre-integrare de la Bicske sunt, în general, satisfăcute de condițiile de acolo: siguranță, curățenie, ore de limbă, programele și serviciile sunt adecvate, personalul din tabără este prietenos și serviabil. Cu toate acestea, sunt îngrijorați de perspectiva viitoarei lor integrări reale în societatea maghiară.

„Avem unde să dormim, avem ce să mâncăm, nu ne e frig și ne simțim în siguranță. Dar n-avem nicio idee despre ce se va întâmpla cu noi, nu știm cum va arăta viitorul pentru noi,” spun femeile somaleze.

Per total, se prevede un an pentru orientarea culturală și cursurile de limbă, găsirea unui loc de muncă și a unei gazde și mutarea din tabără. Cu toate acestea, majoritatea refugiaților care au venit din Somalia și se află în tabără sunt extrem de traumatizați și îngrijorați de familiile pe care le-au lăsat acasă.

„Avem unde să dormim, avem ce să mâncăm, nu ne e frig și ne simțim în siguranță. Dar n-avem nicio idee despre ce se va întâmpla cu noi, nu știm cum va arăta viitorul pentru noi”, spun femeile somaleze

„Îmi lipsește liniștea sufletească... Sunt foarte îngrijorată de copiii mei, de familia pe care am lăsat-o în țară. Adorm foarte greu și nu mă gândesc aproape deloc la altceva, decât la ei. Mi-e foarte greu să merg la orele de limbă maghiară, să învăț, pentru că nu pot să scap de griji,” spune o somaleză disperată.

Refugiații participă cu regularitate la cursurile de limbă și apelează la asistenții sociali pentru a-și găsi de lucru și cazare în oraș. În ciuda perseverenței lor, adesea se confruntă cu xenofobie, reticență și lipsă de încredere din partea societății maghiare.

„Am scăpat de gloanțe, am scăpat de războiul civil – dar totul e aici într-atât de îngrozitor, încât s-ar putea să fim forțați să mergem mai departe și să fugim chiar și de aici”, au declarat EMF bărbați somalezi. „Ungaria este țara în care am primit statutul de refugiați, unde am fost bine primiți și acceptați. Am vrea ca noua noastră țară să fie aici și să o servim cum putem noi mai bine. Dar, în circumstanțele de acum, nu știm cum ar fi posibil acest lucru.”

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Una dintre cele mai pozitive evoluții o reprezintă înființarea casei de minori neînsoțiți din Bicske. Proiectul este realizat de Serviciul Inter-religios Maghiar, cu sprijinul deplin al Oficiului pentru Migrație și Naționalitate. După două inițiative similare care au eșuat în anii anteriori, acest proiect pare să fie promițător. Cei din Casă beneficiază de un plan individual de îngrijire/dezvoltare, realizat de asistenți sociali, psihologi, alți terapeuți și profesori. Sunt înscriși la școală și primesc acolo o susținere semnificativă.

- O altă schimbare extrem de pozitivă este un mic proiect realizat de Biserica Reformată din Ungaria. Scopul proiectului a fost asigurarea unei educații adecvate pentru solicitanții de azil și copiii refugiați. Elevii întâlniți de EMF sunt înscriși la Școala Elementară Thán Károly din Budapesta. Erau fericiți că primeau un sprijin total din partea asistenților sociali și a voluntarilor, pentru a participa într-o manieră semnificativă în procesul educativ. Proiectul acoperă elemente precum accesul la transportul public, cazarea și orele de limbă maghiară. Acestea sunt cele mai importante, pentru că problema participării în sistemul educațional de masă pare să fie o chestiune nerezolvată în Ungaria.

Din nefericire, ambele proiecte sunt finanțate de către Fondul European pentru Refugiați (ERF), ceea ce înseamnă că susținerea lor nu este asigurată pe termen lung.

Recomandări ale EMF

- Alocarea de resurse suplimentare pentru sistemul de azil, atât pentru resursele financiare, cât și pentru cele umane;
- Rezolvarea problemelor și incoerențelor sistemice, inclusiv chestiunea lipsei de flexibilitate a sistemului și conexiunile improprii dintre sub-sisteme;
- Evitarea externalizării serviciilor de bază. Cu toate acestea, dacă acest lucru nu poate fi evitat, realizarea unui sistem de control al calității;
- Îmbunătățirea urgentă a condițiilor din băile și toaletele Centrelor de Recepție și aducerea lor la un anumit standard;
- Eliminarea gândacilor din dormitoare și sala de mese de la Centrul de Procesare de la Debrecen;
- Transferul solicitanților de azil din detenție în Centrul deschis de procesare din Debrecen până la realizarea evaluării preliminare, inclusiv a procedurii Dublin II și trimiterea ulterioară a dosarului lor pentru procedura de determinare a statutului de refugiat;
- Întărirea serviciilor individuale de integrare pentru cei care beneficiază de protecție internațională.

Statistică 2008

Polonia are, de departe, cel mai mare număr de solicitanți de azil din regiune. Numărul total de solicitări din 2008 era de 8517, o scădere cu 36%, în conformitate cu tendințele regionale de scădere. În mod similar, numărul recunoașterilor a scăzut cu nouă procente, în timp ce numărul beneficiarilor de protecție subsidiară a scăzut și el cu 11%.

Ca și anul trecut, cel mai mare număr de solicitanți de azil provenea din Federația Rusă (7760 sau 91%), urmat de Georgia (70 sau 1%), Vietnam (65 solicitanți de azil) și Belarus (58 de solicitanți de azil).

Metodologie

În 2008, Evaluările Participative s-au desfășurat între 1 iunie și 2 octombrie. La acea vreme, solicitanții de azil în Polonia erau cazați în 21 de centre de primire, localizate în cinci voievodate (provincie sau județ în Polonia). La sfârșitul lui octombrie 2008, 4,843 de persoane erau plasate în centre și 1,548 de solicitanți de azil au primit sprijin de la stat, locuind în afara centrelor.

Persoanele intervievate au fost grupate în opt categorii distincte definite de gen și vârstă (copii cu vârste între 10 și 13 ani, adolescenți cu vârste între 14 și 17 ani, adulți cu vârste între 18 și 39 de ani și generația vârstnică, cu vârste de la 40 de ani în sus). Nivelul de participare al solicitanților de azil și al persoanelor care se află sub protecție internațională a fost extrem de ridicat.

Din Echipele Multi-Funcționale (EMF) au făcut parte reprezentanți ai Biroului pentru Străini, ai voievodatelor din Mazovia, Podlaskie și Lubelskie, Centrele orașenești locale pentru Asistență Familială, UNHCR și organizații poloneze nonguvernamentale, printre care Fundația Ocalenie, Caritas Polska, Centrul de Asistență Juridică Halina Nieć, Fundația Educației i Twórczości și Centrul Ortodox ELEOS. Pentru prima dată, din EMF au făcut parte și reprezentanți ai Poliției.

Interviurile s-au desfășurat în șapte centre de primire din voievodatele Podlaskie, Lubelskie și Silesia, și anume: Bytom, Katowice, Iga, Białystok, Budowlani, Czerwony Bór, Łomża și Kolonia Horbów.

Merită menționat că dintre cele șapte centre de primire vizitate, trei erau nou înființate: Bytom (martie 2008) Katowice (mai 2008), Horbów (februarie 2008). De aceea, EMF-urile au putut colecta informații despre condițiile de primire din centrele care nu fuseseră monitorizate anterior.

Ca urmare a vizitelor făcute solicitanților de azil și persoanelor care se află sub protecție internațională, EMF-urile s-au reunit într-un atelier de lucru, la 6 noiembrie, pentru a discuta rezultatele exercițiului și pentru a căuta soluții pentru cele mai urgente nevoi identificate pe parcursul interviurilor. Fiecare participant a subliniat cât de eficient a fost exercițiul AGDM pentru activitatea sa.

Toate interviurile au avut loc la Varșovia, iar solicitanții de azil au trebuit să își plătească singuri cheltuielile de transport

PHOTO: UNHCR

Un aflax neașteptat a produs probleme

Evaluarea participativă din 2008 s-a produs în condiții temporare deosebite, cauzate de un mare aflax de noi solicitanți de azil în perioada octombrie 2007 – februarie 2008. Acest lucru a avut, aparent, legătură cu iminenta intrare a Poloniei în Zona Schengen și temerile solicitanților de azil că nu vor mai putea intra pe teritoriul polonez după accederea. În 2007, în Polonia, au fost depuse 10,048 de solicitări de azil, o creștere cu 45% a numărului de cereri față de anul anterior.

Prezența nou-veniților alături de cazurile vechi a dus la o supraaglomerare, ceea ce a obligat autoritățile să mărească capacitatea de cazare prin închirierea unor noi locații. În cele din urmă, tensiunile dintre solicitanții de azil s-au stins în martie 2008.

Crearea unor noi centre de cazare a reprezentat nu numai o provocare financiară și organizațională pentru autoritățile poloneze, dar s-a dovedit a fi și o problemă politică. În unele orașe, localnicii au manifestat o reticență semnificativă față de acceptarea unui număr mare de solicitanți de azil în preajma lor. În octombrie 2007, Biroul pentru Străini a trebuit să abandoneze un plan de deschidere a unui nou centru lângă Dęblin (100 km sud-est de Varșovia) datorită protestelor localnicilor. O reacție similară s-a înregistrat la Kołbiel (60 km est de Varșovia) în decembrie 2007.

A parcurge procedura de azil fără prea mult sprijin

Teoretic, asistența juridică pe parcursul procedurii de azil, ar trebui furnizată de ONG-uri specializate. Practic, acele ONG-uri au sediul la mare distanță de unele dintre centrele de primire. Acest lucru, coroborat cu binecunoscuta sub-finanțare a proiectelor de asistență juridică, limitează numărul vizitelor pe care le pot face consilierii juridici în anumite locații pentru refugiați.

EMF a aflat că în unele centre de primire nu exista sau există un acces extrem de limitat la asistență juridică sau la materiale informative. Solicitanții de azil din aceste locații au spus că uneori trebuia să se deplaseze într-un alt oraș pentru consiliere juridică, ceea ce se dovedea adesea a fi o chestiune mult prea dificilă sau mult prea scumpă.

„Sunt o mamă singură, am doi copii mici. Cum pot să-i las și să mă duc în orașul învecinat?”, s-a plâns o tânără femeie din Cecenia. Alții au spus EMF că nu aveau nici măcar bani pentru un bilet de autobuz.

În interviuri, solicitanții de azil au spus că ar avea nevoie urgentă să se întâlnească regulat, în particular, cu avocați. „Nu am de ales, trebuie să încerc să parcurg procedura singur. Dar m-aș simți mai sigur pe mine cu un avocat alături,” a spus EMF un bărbat din Kolonia Horbów.

O problemă care s-a menționat în fiecare centru de primire a fost faptul că toate interviurile au avut loc la Biroul pentru Străini din Varșovia. Solicitanții de azil au trebuit să ajungă acolo cu o seară înainte, pentru că, de obicei, interviurile aveau loc dimineața. Au trebuit să își plătească singuri, în avans, cheltuielile de transport, și a trecut o perioadă lungă de timp până când banii le-au fost rambursați.

Solicitanții de azil consideră asistența medicală inefficientă

Deși fiecare centru are un centru de tratament de bază, care oferă asistență medicală primară, sistemul este perceput drept inefficient. Cel puțin, acesta este lucrul pe care EMF l-a auzit în mod repetat pe parcursul interviurilor. Mulți solicitanți de azil au afirmat că nu sunt tratate cum se cuvine cazurile medicale mai complexe. „Am probleme diferite de sănătate, dar întotdeauna primesc aceleași pastile”, a spus o femeie de 30 de ani de la Centrul de Primire de la Białystok.

Mulți intervievați s-au plâns că e dificil să acceseze servicii medicale de specialitate. Au spus că trimerile de la asistentă la medicii specialiști, din municipalitatea locală, luau adesea prea mult timp. Ca urmare, unii pacienți nu mai urmau deloc tratamentul sau îl urmau mult prea târziu. De asemenea, EMF a auzit și despre întârzieri în primirea medicației prescrise și lipsa continuării tratamentului.

O altă problemă serioasă este comunicarea cu personalul medical din câteva centre de primire, în care nici asistentele și nici doctorii nu vorbesc limbi străine, pentru a comunica cu solicitanții de azil. Simt că diferențele culturale și tradițiile comunității refugiaților sunt uneori neglijate de către personalul medical, de exemplu, asigurarea accesului la o femeie medic ginecolog.

În cursul unei serii de interviuri, EMF a constatat probleme în identificarea persoanelor traumatizate. Mulți dintre solicitanții de azil care au venit în Polonia vor avea nevoie de îngrijire psihologică specializată, din cauza traumelor, dar nu există un sistem care să detecteze astfel de nevoi și, astfel, multe cazuri trec neobservate.

(Această problemă a fost rezolvată în perioada de timp scurs între colectarea datelor și redactarea acestui raport. În acest moment, există un psiholog în fiecare centru de recepție existând, de asemenea, și ONG-uri care oferă asistență psihologică.)

Nu e ușor să fii copil refugiat

În Polonia, spre deosebire de orice alt stat din Europa Centrală, copiii reprezintă mai mult de jumătate din numărul persoanelor care sunt de interes pentru UNHCR. De aceea, problemele legate de educație și alte nevoi ale copiilor și părinților sunt mult mai importante decât în alte state.

Trebuie menționat că deficiențele majore în școlarizarea copiilor solicitanți de azil sesizate prima dată în cursul Evaluării Participative din 2005 au fost rezolvate într-o manieră impresionantă. Între 2005 și 2008, înscrierea la școală a acestor copii a crescut de la 50% la 98%.

Un alt progres notabil s-a remarcat vizavi de atitudinea profesorilor față de copiii solicitanți de azil și refugiați. Spre deosebire de anii anteriori, în 2008, EMF nu a auzit despre incidente în care școlile să refuze înscrierea copiilor solicitanți de azil pe motiv că aceștia nu vorbesc limba polonă. Această schimbare semnificativă s-a produs datorită unei campanii de conștientizare pentru profesori, efectuate de UNHCR în cooperare cu Organizația Umanitară Poloneză. Proiectul s-a desfășurat din iunie până în decembrie 2008, și a fost îndreptat către persoanele implicate în educarea copiilor refugiați sau solicitanți de azil.

În 2008, s-au raportat unele dificultăți de la școlile care deserveau nou-înființatele centre de primire, pentru că profesorii și directorii acestora nu erau familiarizați cu copiii refugiați. Există o lipsă de cursuri pregătitoare pentru elevii care trebuie să se înscrie în sistemul polonez, iar uneori comunicarea dintre părinți și profesori a fost deficitară din cauza barierelor lingvistice.

În general, copiii au spus EMF că le place să meargă la școală, dar, din perspectiva lor, problemele arată altfel. „Ni s-a spus că doar în noiembrie o să primim manualele”, spune un băiat de zece ani de la Kolonia Horbów. „Însă anul școlar a început deja și mi-e rușine că ceilalți copii au manuale și eu nu.”

Din discuțiile din focus grupurile organizate cu copii, în diferite centre pentru refugiați, EMF a aflat că există o lipsă de activități recreative. „E așa de plictisitor aici”, spune o fetiță cecenă de 11 ani. Nu există un teren de joacă și nu avem mingi sau alte jucării cu care să ne jucăm. Când plouă, e și mai rău, pentru că în casă nu avem un loc de joacă.”

Băieților adolescenți le-ar plăcea să participe la ore organizate de sport și să meargă la sală. În prezent, sunt foarte puține lucruri pe care le pot face în interiorul locațiilor.

Părinții cu copii mici ar aprecia înființarea unor grădinițe, în care să existe educatori vorbitori de limbă poloneză. Un tată a doi copii mici, din Katowice, explică de ce: „Când ar merge la școală, anul viitor, copiii mei ar vorbi deja poloneza. De asemenea, ne-ar fi mai ușor, mie și soției mele, să participăm la cursuri de limbă, la cursuri de pregătire și să studiem, dacă ar avea cine să aibă grijă de copii în timpul zilei.”

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Din mai 2008, și persoanele cărora li s-a acordat protecție subsidiară beneficiază de programul de integrare, în timp ce, înainte, numai persoanele cu statut de refugiat aveau dreptul la asistență pentru integrare. În același timp, persoanele cărora li se acordase anterior dreptul la protecție complementară, li se acordă acum protecție subsidiară, care include accesul deplin la programele de integrare.
- Totodată, un număr tot mai mare de refugiați bine integrați au servit drept modele pentru ceilalți. Acest lucru a determinat o schimbare a atitudinii printre refugiați. Anterior, cea mai mare parte dintre ei percepeau Polonia ca fiind mai degrabă o țară de tranzit, iar acum, un număr tot mai mare o percep ca pe o țară de destinație și s-a constatat faptul că eforturile lor de integrare s-au intensificat.
- Numărul în creștere de persoane care aveau dreptul la asistență pentru integrare a contribuit și el la îmbunătățirea coordonării între centrele de primire, pe de o parte, și autoritățile regionale și locale, pe de alta.

Recomandări ale EMF

- Experiența din 2008 a arătat nevoia stabilirii unor planuri de contingentă în cazul unui afluj major de noi solicitanți de azil, și a unor proceduri standard de operare în situații de urgență.
- Atunci când se înființează un nou centru de primire, în apropierea unuia existent, localnicii ar trebui implicați, prin informări regulate și campanii de conștientizare. De asemenea, zilele porților deschise și evenimentele interculturale ar putea influența pozitiv atitudinile publicului față de străini.
- Există necesitatea creării unui sistem finanțat de stat, vast, care să ofere asistență juridică gratuită solicitanților de azil pe timpul procedurii de determinare a statutului.
- Pentru a rezolva problema transportului, ar fi de dorit să se organizeze interviurile cu solicitanții de azil în centrele de primire, sau, cel puțin, să se asigure transportul grupurilor la Varșovia, în zilele în care se organizează interviurile.
- Pentru îmbunătățirea condițiilor de primire pentru copiii mici și adolescenții din centrele de primire, este recomandabil să se înființeze grădinițe, să se pună la dispoziție terenuri de joacă și de sport și spații pentru joacă și sport în interior.
- Accesul la asistența medicală de bază și specializată trebuie asigurată pentru toți solicitanții de azil și persoanele cu o formă de protecție.

Statistică

O perioadă bună de timp, numărul cererilor de azil înregistrate în România a fost într-o continuă creștere. În 2008, numărul cererilor a crescut cu 50%, ajungând la 990 de cereri, neluând în considerare și cererile repetate. Cu toate acestea, cu 29% mai puține persoane au primit statutul de refugiat, de la 143 la 102, în timp ce numărul persoanelor care au primit protecție subsidiară s-a dublat de la 17 la 36. Rata generală de recunoaștere, pe țară, a scăzut cu 52% în comparație cu 2007.

Cel mai mare grup de solicitanți de azil provenea din Pakistan (254 sau 25%), urmat de Irak și Bangladesh, ambele în jur de 18% și India (141 sau 14%).

Metodologie

În România, unsprezece membri ai Echipei Multi-Funcționale (EMF), opt femei și trei bărbați, au efectuat două runde de evaluări participative, una în martie/aprilie și una în septembrie/octombrie 2008. EMF a fost alcătuită din reprezentanți ai UNHCR, Oficiului Român pentru Imigrări / Direcția pentru Azil și Integrare și cinci ONG-uri: Consiliul Național Român pentru Refugiați (CNRR), ARCA – Forumul Român pentru Refugiați și Migranți, Serviciul Iezuiților pentru Refugiați din România, Salvați Copiii România și Organizația Femeilor Refugiate din România.

Au fost intervievate 84 de persoane, solicitanți de azil și persoane care beneficiază de o formă de protecție (statut de refugiat sau protecție subsidiară), cu vârste între 10 și 57 de ani.

Evaluarea participativă s-a desfășurat în următoarele locații:

- București – Centrul de Primire Stolnicu
- Galați - Centrul de Primire (Sud-Estul României)
- Timișoara - Centrul de Primire (Sud-Vestul României)
- Șomcuta Mare - Centrul de Primire (Nord-Vestul României)
- Rădăuți - Centrul de Primire (Nord-Estul României)
- Sediile ONG-urilor (Salvați Copiii România, Organizația Femeilor Refugiate din România, Serviciul Iezuiților pentru Refugiați din România, ARCA – Forumul Român pentru Refugiați și Migranți)
- Sediul UNHCR

EMF a combinat diferite metode de cercetare, inclusiv focus grupuri, interviuri individuale, interviuri semi-structurate și observare directă. Evaluarea participativă s-a concentrat pe trei teme principale: procedura de azil, condițiile de primire și perspectivele de integrare locală pentru persoanele cărora li s-a acordat o formă de protecție în România.

De obicei, copiii sunt primii care învață limba, se integrează și se bucură de viața din România

PHOTO: BÉLA SZANDELSZKY

Lacune în ceea ce privește condițiile de primire

Unii dintre solicitanții de azil erau încântați de condițiile actuale din centrele de primire din România, pe când alții nu. „E dreptul meu să depun cerere de azil, dreptul de a mă simți în siguranță”, a spus un solicitant de azil din Camerun, atunci când a fost întrebat ce crede despre România, și a adăugat: „Mă simt în siguranță aici; acesta este cel mai important lucru”.

Serviciile de sănătate este unul dintre subiectele de îngrijorare care a reieșit de pe urma multor interviuri. În fiecare centru regional există o asistentă angajată permanent, iar în centrele din Timișoara, București și Galați, există și medici angajați permanent. Cu toate acestea, unii dintre solicitanții de azil au declarat că au avut dificultăți în a beneficia de îngrijire medicală specializată atunci când a fost necesar. În special în spitalele din afara Bucureștiului, unde personalul medical nu știe că solicitanții de azil au aceleași drepturi de a primi îngrijiri medicale și că asistența de urgență și alte servicii medicale pentru solicitanții de azil sunt plătite de către stat.

În unele centre regionale, solicitanții de azil au apreciat asistența primită din partea personalului medical de la Oficiul Român pentru Imigrări. „Când am ajuns aici, mă simțeam foarte rău, din cauza condițiilor în care a trebuit să trăiesc înainte de a veni în România, iar asistenta de la Centru m-a îngrijit și m-a făcut bine, și pentru asta îi mulțumesc”, a declarat un solicitant de azil din Pakistan.

Cu toate acestea, EMF a auzit și plângeri din partea solicitanților de azil vizavi de lipsa asistenței medicale specializată din spitale, în parte din cauza lipsei de interpreți. „Am o problemă de sănătate și am nevoie de un medic specialist care să mă trateze, dar nu am putut să ajung la niciunul”, a declarat un solicitant de azil din Georgia. Nu au existat relatări de alte cazuri în care să fi fost refuzat tratamentul solicitanților de azil.

Potrivit legii, alocația lunară pentru solicitanții de azil este de 100 RON și acoperă mâncarea, cazarea și alte cheltuieli. Multe dintre persoanele intervievate s-au plâns că această sumă nu le acoperă nici măcar nevoile de bază, în ciuda faptului că trebuie să cumpere tot ce au nevoie cu această sumă de bani.

Merită menționat că această chestiune a fost ridicată doar de solicitanții de azil și nu și de persoanele cărora li s-a acordat o formă de protecție în România. După încheierea procedurii de azil soldată cu primirea unei forme de protecție, persoana în cauză primește 540 RON, o sumă care pare suficientă. EMF nu a auzit plângeri din partea refugiaților vizavi de alocația pe care o primesc.

Asistența socială din centrele de primire, inclusiv activitățile recreative, este, de asemenea, insuficientă. Acest lucru se datorează faptului că ONG-urile nu mai furnizează asistență socială în centrele de primire. Solicitanților de azil le-ar plăcea să se implice în diferite activități din interiorul și exteriorul centrelor: „Ne-ar plăcea să putem face mai multe, nu doar să stăm să așteptăm o decizie legată de cererile noastre de azil”, spune un solicitant de azil din Camerun.

Cu privire la copii, s-a observat că, de obicei, ei sunt primii care învață limba, se integrează și se bucură de viața din România. De obicei, acest lucru este un stimulent pentru familii, de a nu se angrena în mișcări/deplasări secundare, după ce li s-a acordat o formă de protecție în România.

Este nevoie de mai mulți avocați și interpreți

Ca și în cazul majorității statelor din regiune, solicitanții de azil simt că nu primesc suficiente informații, care să îi ajute în procedura de azil. România nu face excepție. Solicitanții de azil din centrele regionale de primire au spus că nu au parte de suficientă asistență juridică. Acest lucru se datorează unei multitudini de factori, incluzând aici și faptul că nu există un consilier juridic din partea unui ONG în centrele din afara Bucureștiului, faptul că fondurile alocate pentru plata avocaților specializați sunt limitate și, în ciuda faptului că tribunalul numește avocați din oficiu, aceștia nu sunt familiarizați cu procedurile de determinare a statutului de refugiat.

Multe femei solicitante de azil au menționat că ar prefera să fie intervievate de către femei și să aibă interpreți femei

O problemă obiectivă, dificil de depășit cu resursele avute la dispoziție, este lipsa de interpreți care să vorbească limbi rare, precum amharică, somaleză și farsi. Unii dintre solicitanții de azil aveau îndoieli vizavi de calitatea serviciilor lor, în sensul că după ce le era comunicată decizia administrativă negativă și erau informați despre conținutul acesteia, spuneau că declarațiile lor nu fuseseră traduse corect.

Multe femei solicitante de azil au menționat că ar prefera să fie intervievate de femei și să aibă interpreți femei. Cu toate acestea, în unele centre regionale de primire, precum cele din Galați și Rădăuți, există o lipsă de ofițeri de eligibilitate și interpreți femei. Ca urmare, interviurile nu se desfășoară într-o manieră ajustată genului, așa cum recomandă UNHCR.

În România, un mare număr de solicitanți de azil, în special cei cazați în Rădăuți și Șomcuta Mare, au decis să părăsească țara, pentru că alte state le-au oferit drepturi și condiții socio-economice mai bune. În alte situații, legăturile de familie sau existența unei comunități mai mari a generat dorința de a se muta. Un tată își face griji pentru copiii lui: „Ar trebui să își petreacă mult timp învățând limba română? Le va fi acordată vreo formă de protecție în România, astfel încât să ne putem planifica viitorul, sau vom fi forțați să plecăm la jumătatea drumului? În acest caz, mai bine plec acum.”

Integrarea începe cu un statut legal și un loc de muncă

Solicitanții de azil de la Centrul de Primire din Rădăuți au vorbit deschis despre motivele pentru care părăsesc țara. Lipsa oportunităților de angajare în partea de nord a țării a fost citată ca motiv principal. O persoană cu statut de refugiat din Irak a spus-o foarte direct: „Dacă nu ai de lucru, nu ai bani, înseamnă că nu e de trăit în România.”

O îngrijorare majoră pentru multe persoane care se bucură de protecție în România este dificultatea accesului la rezidență permanentă și cetățenie. Trebuie să dovedească că au

Lipsa oportunităților de angajare este principalul motiv pentru care se pleacă din țară: „Lipsa slujbei, lipsa banilor, înseamnă lipsa vieții în România”

Adesea, autoritățile române nu recunosc calificările, iar refugiații ajung să aibă slujbe cu mult sub nivelul lor de pregătire

PHOTO: BÉLA SZANDELSZKY

suficiente mijloace financiare pentru a se susține, deși cel mai adesea au locuri de muncă necalificată și prost plătită. De asemenea, consideră că cerințele pentru ședere legală în România (cinci ani pentru rezidență permanentă și opt ani pentru cetățenie) sunt prea exigente.

Cu toate acestea, vestea bună e că în octombrie 2008 s-a modificat Legea Cetățeniei Române, la inițiativa Oficiului Român pentru Imigrări. S-a redus la jumătate durata șederii legale pentru refugiați, în concordanță cu prevederile Convenției de la Geneva.

Dacă ar avea de ales, spun refugiații, ar prefera să rămână în România. Atunci când sunt întrebați unde se văd peste cinci ani, toți intervievații au spus că le-ar plăcea să fie în România.

Atunci când sunt întrebați dacă au beneficiat de programul guvernamental de integrare a refugiaților, mulți au spus că nu au primit suficiente informații despre drepturile lor într-o limbă pe care să o înțeleagă. „Acum un an, când am primit statutul de refugiat, nu vorbeam suficient de bine româna, și informațiile nu erau disponibile decât în română. Așa că am întrebat alți refugiați, dar și ei știau tot așa puțin”, a spus un refugiat din Irak.

O problemă binecunoscută în întreaga regiune a Europei Centrale este lipsa de cunoștințe a funcționarilor publici și a furnizorilor de servicii despre problemele refugiaților și drepturile ce decurg de aici. Fie că încearcă să își deschidă un cont bancar, fie că vor să dea o declarație notarială sau să semneze un contract de muncă, se confruntă, în general, cu oficiali care nu știu ce e un refugiat, și, astfel, ezită să presteze serviciul solicitat.

O altă problemă „clasică” apare atunci când refugiații încearcă să obțină recunoașterea educației anterioare. Adesea nu au documentele necesare sau au fost pregătiți în instituții de învățământ care diferă foarte mult de sistemul european. În multe cazuri, autoritățile relevante nu le recunosc calificările, iar refugiații ajung să aibă slujbe cu mult sub abilitățile și nivelul lor de pregătire.

Unele dintre persoanele care se bucură de statutul de protecție în România au dificultăți în a avea acces la drepturile lor și sunt incapabile de a-și asuma un rol independent în societate (inclusiv participarea în cadrul comunității lor). Aceasta din cauza faptului că trebuie să facă eforturi suplimentare pentru a-și întreține familiile, ceea ce le lasă puțin timp pentru a se implica și în alte activități.

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Se desfășoară un proiect de înfrățire, între autoritățile relevante din România și Germania pentru optimizarea programului de integrare și creșterea conștientizării vizavi de drepturile refugiaților. Ca urmare, unele dintre deficiențele identificate la evaluarea participativă din 2007 au fost deja rezolvate.
- Între autoritățile române și cele olandeze se finalizează un proiect de capacitate, pentru transferul de expertiză cu privire la programul de relocare al României. S-a descoperit, printre altele, că procesul de integrare a refugiaților trebuie consolidat și pe viitor.
- CNRR a pregătit broșuri cu privire la procedura de azil în 12 limbi străine și a început distribuirea lor în toate centrele de recepție ale Oficiului Român pentru Imigrări, dar și în zonele de frontieră.
- Guvernul României urmează să aprobe metodologia pentru recunoașterea diplomelor și a calificărilor anterioare ale refugiaților.

Recomandări ale EMF

- Ministerele relevante trebuie încurajate să grăbească creșterea alocației lunare pentru solicitanții de azil, așa cum a fost planificat.
- Autoritățile române, împreună cu ONG-urile și UNHCR trebuie să creeze un program de instruire a factorilor de decizie din țară pe chestiunile relevante legate de procedura de azil.
- Guvernul trebuie să încurajeze diseminarea informațiilor referitoare la asistența solicitanților de azil și a persoanelor cărora li s-a acordat o formă de protecție către funcționarii publici de la autoritățile locale și ministere (de exemplu, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și Ministerul Educației, Cercetării și Inovării).
- Oficiul Român pentru Imigrări trebuie să mărească numărul angajaților din centrele de primire pentru a îmbunătăți asistența socială acordată adulților și crearea de activități extra-curriculare pentru aceștia.
- Guvernul trebuie să adapteze programul de integrare la nevoile refugiaților și să redefinească strategia de integrare, inclusiv naturalizarea ca ultim pas în integrarea refugiaților.

Statistică

Numărul cererilor de azil depuse în Slovacia a scăzut semnificativ cu 66%, de la 2643 la 910 anul trecut, reprezentând cea mai mare scădere din regiune. Numărul de refugiați recunoscuți arată o creștere stabilă de 57%, continuând tendința de anul trecut; cu toate acestea, numărul celor care au primit protecție subsidiară a scăzut cu 21%, de la 82 la 65 persoane, făcând ca rata totală a recunoașterilor să scadă cu 9%, în comparație cu 2007.

Cel mai mare grup de solicitanți de azil din Slovacia provine din Georgia (119 sau 13%), Moldova (113 sau 12%) și Pakistan (109 sau 12%).

Metodologie

Echipa Multi-Funcțională (EMF), alcătuită din doi reprezentanți ai UNHCR, trei oficiali guvernamentali și patru reprezentanți ai organizațiilor non-guvernamentale, au efectuat evaluări participative în Slovacia. În diferite componente, echipa a vizitat nouă centre de cazare a solicitanților de azil, refugiaților și a vorbit cu 103 beneficiari, fie individual, fie pe grupe în funcție de vârstă, gen și limbă de desfășurare a interviurilor.

Incluzând întâlnirile pregătitoare și misiunile, exercițiul a durat trei săptămâni, de la 16 septembrie la 16 octombrie 2008. În săptămânile următoare s-a redactat un raport.

La Centrul de Primire de la Humenné, EMF a discutat cu persoanele nou-venite; în centrele de cazare de la Gabčíkovo și Rohovce, a vorbit cu solicitanții de azil. Echipa a discutat cu minorii neînsoțiți de la Horné Orechové și cu persoanele deținute în locațiile Poliției de Frontieră de la Medvedov și Sečovce. La centrele de integrare de la Zvolen și Košice, EMF a intervievat persoanele cu statut de refugiat.

În total, EMF s-a întâlnit cu 103 persoane, 90 bărbați și doar 13 femei. Numărul scăzut de femei poate fi atribuit numărului mic de femei solicitante de azil (aproximativ numai 10%). Majoritatea intervievaților s-a încadrat în grupa de vârstă 18-40 de ani (63 bărbați și 9 femei). Doar șase bărbați și o femeie au avut vârste peste 40 de ani, iar restul erau minori (21 băieți și 3 fete).

Pentru a obține o imagine multifacțată a situației, Echipa Multi-Funcțională a vorbit nu numai cu persoanele în cauză, ci a discutat îndelung și cu managerii centrelor, ofițerii responsabili și asistenții sociali din diferite locații.

EMF a constatat o îmbunătățire considerabilă a atmosferei și un nivel ridicat de satisfacție față de centre

PHOTO: BÉLA SZANDELSZKY

Condiții de trai mai bune, atmosferă îmbunătățită

Din toamna lui 2005, de când în Slovacia a început evaluarea anuală sistematizată a condițiilor de trai ale solicitanților de azil și ale refugiaților, Echipa Multi-Funcțională a fost martora unor îmbunătățiri impresionante ale locațiilor.

Centrul de Primire de la Humenné a fost înființat în 2007, deci este o locație relativ nouă și bine echipată. Centrul de cazare de la Gabčíkovo a fost reabilitat în ultimii doi ani. Din ianuarie 2009, centrul de la Gabčíkovo servește exclusiv pentru cazarea persoanelor care au primit protecție subsidiară. Inițial, centrul de la Rohovce fusese construit pentru cazarea familiilor cu copii. Facilitățile comune includeau o grădină cu terenuri de joacă și spațiu pentru grătar, o sală de fitness, o cameră comună cu televizor și o bibliotecă. În acest centru încă se desfășoară activități de renovare. La Opatovska Nová Ves a fost îmbunătățit confortul solicitanților de azil prin schimbarea ferestrelor și introducerea unui sistem modern de apă caldă și încălzire. Solicitanții de azil au la dispoziție o cameră comună cu televizor, o sală de fitness și o masă pentru tenis de masă. Lucrările de reconstrucție sunt în desfășurare.

Cele mai semnificative schimbări s-au înregistrat la casa pentru copiii neînsoțiți de la Horné Orechové, unde, față de anii anteriori, EMF a descoperit că s-au construit terenuri de sport și locuri de joacă, în interior exista o sală de fitness, s-au achiziționat jucării, echipamente pentru diferite sporturi și activități artistice.

Centrul de Detenție de la Sečovce a fost adaptat pentru familiile cu copii, iar facilitățile de aici sunt cele mai bune dintr-un spațiu de detenție. Numai centrul de la Medvedov este la un standard inferior, fără spații pentru socializare și activități de petrecere a timpului liber.

Persoanele cu statut de refugiat de la Zvolen locuiesc în garsoniere sau apartamente cu două camere complet utilizate. Centrul de integrare de pe strada Vodárenska din Košice este un bloc cu apartamente în condiții destul de bune.

Date fiind toate aceste îmbunătățiri în privința cazării, EMF nu a auzit plângeri legate de condițiile de trai, absența intimității sau furnizarea deficitară a apei calde, ca în anii anteriori.

EMF a constatat o îmbunătățire considerabilă a atmosferei și un grad ridicat de satisfacție față de condițiile din centre. Datorită faptului că au fost îmbunătățite condițiile de trai, a scăzut nivelul de agresiune. În 2008, EMF nu a auzit despre probleme de siguranță sau despre agresiuni, nici printre solicitanții de azil, și nici între aceștia și personal.

S-ar putea ca situația să fi fost sprijinită și de faptul că locațiile nu sunt ocupate la capacitatea maximă. Gabčíkovo poate găzdui 650 de persoane, dar, în cursul evaluării participative, în centru nu erau decât 39 de persoane. Rohovce are o capacitate de 100 paturi, dar numai opt bărbați se aflau acolo în momentul vizitei EMF. Această situație s-a întâlnit și în alte centre.

O tânără mamă din centrul de la Gabčíkovo vede astfel situația: „Mă simt în siguranță aici, în centrul pentru azil. Acum, nu mai suntem atât de mulți ca înainte. Așa că ne cunoaștem între noi. Între solicitanții de azil și personal sunt relații bune.”

Personalul din centre: insuficient și necalificat

În timp ce condițiile de cazare ale solicitanților de azil și ale refugiaților s-au îmbunătățit remarcabil, nu același lucru se poate spune despre calitatea îngrijirii și a întreținerii. În unele centre vizitate, membrii echipei multifuncționale au auzit reclamații serioase legate de lipsa serviciilor, pentru că personalul fie e insuficient, fie e necalificat. Mulți nu vorbesc nicio limbă străină. Potrivit beneficiarilor, aceștia sunt fie extenuați, fie de-a dreptul necooperanți.

Bariera lingvistică este enormă, iar comunicarea restricționată. „Asistenții sociali și ceilalți angajați sunt drăguți, dar nu putem să le explicăm ce avem nevoie și nici ei nu pot să ne spună ce așteaptă de la noi”, au spus Echipei Multi-Funcționale solicitanții de azil din majoritatea centrelor.

Toți nou-veniții trec printr-un control medical la Centrul de Primire de la Humenné, unde stau câteva zile în carantină. Pe timpul vizitei EMF, în tabără nu exista decât un singur asistent social, care nu putea să facă toate treburile. În loc să se ocupe cu activități ce țin de asistența socială, aceștia sunt responsabili de multe treburi administrative, precum însoțirea solicitanților de azil la examenele medicale cerute sau distribuirea tichetelor de masă. Niciunul dintre ei nu poate comunica în vreo limbă străină și nu există interpreți. După ora 16:00 și în weekend-uri nu găsești niciun asistent social în centre. EMF a vizitat centrul de la Humenné la jumătatea lunii octombrie, când temperaturile erau deja scăzute. Unii solicitanți de azil au spus că aveau nevoie de haine călduroase și de pantofi potriviți, dar asistentul social nu a avut timp să distribuie haine. Mulți solicitanți de azil au spus Echipei că se simt pierduți în centru, pentru că nu știu cum să aibă acces la spălator, bibliotecă, sala pentru copii etc.

Cea mai serioasă consecință a lipsei de personal calificat la Humenné este lipsa de informații pe care o au solicitanții de azil în ceea ce privește situația lor juridică. „Știu prea puține despre procedura de azil în Slovacia. Care îmi sunt drepturile? Nu e nimeni care să îmi poată explica și să îmi poată traduce totul. Ce ar trebui să fac pentru ca cineva să mă sfătuiască?”, a întrebat un bărbat de vârstă a doua din Somalia.

Mulți solicitanți de azil se simt pierduți în centrele de primire și suferă din cauza numărului insuficient de angajați: „Ne ascultă, dar nu ne ajută”

PHOTO: BÉLA SZANDELSZKY

În centrul de cazare de la Gabčíkovo pare să existe suficient personal. Însă, aici, reclamațiile au legătură cu atitudinile și calificările acestuia. Mulți dintre asistenții sociali sunt percepuți ca fiind nereceptivi sau inactivi. Puțini dintre ei vorbesc limbi străine, ceea ce îngreunează foarte mult comunicarea. „Ne ascultă, dar nu ne ajută”, spune un solicitant de azil din Vietnam. „Când ajungi aici, nimeni nu îți arată nimic”, spune prietenul său din Pakistan. „A trebuit să ne orientăm singuri prin centru și care sunt regulile casei”.

Persoanele care se află sub protecție subsidiară s-au plâns că asistenții sociali nu acordă suficientă atenție situațiilor lor specifice.

An după an, Echipele Multi-Funcționale au auzit tot timpul reclamații legate de îngrijirea medicală la Gabčíkovo. Solicitanții de azil consideră că asistenta lucrează prea puține ore, că le e ostilă și că nu le oferă asistența care li se cuvine.

Lipsa personalului din sistemul de azil are consecințe extrem de tulburătoare pentru minorii neînsoțiți din Horné Orechové. Minorii au nevoie de un tutore care să acționeze și să hotărască în numele lor; cu toate acestea, autoritatea guvernamentală responsabilă în domeniu (Oficiul pentru Muncă, Afaceri Sociale și Familie din Trenčín) are un singur angajat care este tutore pentru toți minorii neînsoțiți, având alocate pentru această activitate zece ore pe săptămână.

Este un fapt știut la scară largă că minorii neînsoțiți sunt cei mai vulnerabili dintre toți refugiații și probabil cei mai predispuși la a fi traumatizați de pe urma părăsirii țării de origine. Cu toate acestea, la Horné Orechové nu există asistență psiho-socială regulată. Psihologii sunt chemați doar în caz de extremă urgență, precum în cazul comportamentului agresiv.

Teoretic, persoanele din centrul Medved'ov au dreptul să se plimbe în aer liber în fiecare zi. Practic, nu există suficient personal care să supravegheze aceste plimbări. Astfel că, din motive de securitate, plimbările în aer liber sunt adesea scurtate sau anulate.

La centrul de integrare de la Zvolen, un singur asistent social susține persoanele cu statut de refugiat prin întregul proces administrativ legat de autorități, asistându-i în programele de integrare. Dar o singură persoană nu este suficientă pentru a-i ajuta pe refugiați să scape de monotonia de zi cu zi și să înceapă, efectiv, integrarea. Un refugiat din Cuba spunea că „Nu fac altceva decât să stau și să aștept orele de limbă slovacă. Cum să mă integrez dacă nu știu nimic despre această țară, cultura sa, poporul său?” Ceea ce refugiații își doresc cel mai mult este ca în centru să existe mai multe activități organizate, să-i întâlnească pe localnici și să se organizeze activități în comun cu ei.

Rătăcit printre cuvinte

„În acest centru, sunt singura persoană din Bangladesh. Nu am cu cine să vorbesc. Mă simt complet pierdut”, spune Echipei Multi-Funcționale un tânăr îngrijorat din Opatovska Nová Ves. În acest caz, a fost destul de ușor să se rezolve situația acestui solicitant de azil; ca urmare a intervenției EMF, a fost transferat la Rohovce, unde s-a alăturat unui grup de compatrioți.

Acest mic exemplu scoate la iveală una dintre problemele generale cu care se confruntă solicitanții de azil în Slovacia. Majoritatea personalului din centre nu este capabil să comunice în vreo limbă străină, iar serviciile de traducere sunt greu disponibile.

Chiar dacă solicitanții de azil și refugiații încearcă să își folosească noile cunoștințe de limbă comunicând cu localnicii, au dificultăți. Majoritatea centrelor sunt situate în regiuni populate de o minoritate etnică de limbă maghiară. Acesta este unul dintre motivele pentru care centrul de la Rohovce, deși inițial găzduia familii cu copii în cursul fazei de verificări medicale, acum este un centru de cazare preponderent pentru bărbați, deși are o infrastructură pentru familii. Satul nu are decât o școală primară care oferă cursuri numai în limba maghiară.

Lipsa serviciilor de traducere, a informațiilor juridice, în format scris și oral, în limbile vorbite de solicitanții de azil și de refugiați s-a considerat că prejudiciază protecția juridică. Practic, în toate locațiile, unele dintre persoanele intervievate s-au plâns că au probleme în a-și înțelege drepturile și obligațiile. Nu sunt informați nici în legătură cu implicațiile juridice ale procedurii de azil și nici despre implicațiile asupra vieților lor. Această lipsă de perspectivă a fost, în special, cumplită pentru solicitanții de azil minori din Horné Orechové, care nu sunt edificați în privința situației și viitorului lor.

Cel puțin în unele cazuri, există soluții simple la probleme care îngreunează viețile solicitanților de azil. Solicitanții de azil din centrul de cazare din Gabčíkovo au spus EMF că nu au dicționare și nimic de citit în limbile materne. „Mi-ar plăcea să pot citi ceva în limba mea, ca să îmi petrec timpul în mod util. Cu toate acestea, la bibliotecă nu am găsit nimic de citit în limba mea”, a spus o solicitantă de azil din China. UNHCR a început să organizeze o colectare de cărți și reviste în limbile solicitate, în cooperare cu organizații internaționale, firme de afaceri și ambasade.

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Spre deosebire de anii anteriori, EMF nu a constatat probleme serioase legate de siguranță, nu s-au înregistrat plângeri legate de violență în centrele vizitate. De asemenea, nu s-au înregistrat situații de comportament inadecvat din partea gardienilor sau a altor categorii de personal din centru;

- Îmbunătățirile condițiilor de trai au fost deja descrise în detaliu în capitolul Condiții de trai mai bune, atmosferă îmbunătățită;
- De la începutul lui 2009, s-au inițiat multe proiecte noi, și, datorită lor, calitatea consilierii juridice și asistența psihosocială pentru minorii neînsoțiți și din centrul din Humenné s-au îmbunătățit.

Recomandări și concluzii ale EMF

Echipa Multi-Funcțională a căzut de acord în ceea ce privește un set de recomandări tehnice pentru a îmbunătăți situația din fiecare centru vizitat. Privind situația din Republica Slovacă, în general, acestea sunt principalele concluzii ale Evaluării Participative din 2008:

- În ciuda îmbunătățirilor vizibile, sistemul de azil din Republica Slovacă are în continuare resurse financiare și umane limitate.
- În unele centre, condițiile materiale s-au îmbunătățit prin investiții majore, dar există diferențe în calitatea managementului lor.
- În cazul minorilor neînsoțiți, Republica Slovacă încă nu poate furniza soluții durabile, clare și atractive, pe teritoriul slovac. Copiii și adolescenții au nevoie de alternative solide, astfel încât să nu ajungă pe mâna traficantilor de persoane, care le promit să îi ducă în alte țări ale Uniunii Europene și spre un viitor periculos și incert.
- În 2008, ONG-ul Spoločnosť ľudí dobrej vôle (Societatea Bunăvoinței) a furnizat servicii sociale, psihologice și juridice centrului de la Humenné. Din august, guvernul a redus bugetul proiectului, și, în principal activitățile de asistență socială ale ONG-ului din Humenné, datorită reducerii numărului de nou sosiți. De atunci condițiile sociale din Centrul de Primire de la Humenné au rămas critice, pentru că personalul de la Biroul de Migrație nu a înlocuit niciodată acele servicii.
- În unele centre, persistă problemele serioase de comunicare, pentru că solicitanții de azil nu se pot face înțeleși de personalul social sau medical. De aceea, EMF sugerează ca asistenții nou recrutați să vorbească cel puțin o limbă străină de circulație internațională dacă au de-a face cu solicitanții de azil și refugiații.
- De asemenea, EMF subliniază nevoia de informații adecvate despre azil. Pe baza interviurilor, EMF a descoperit că e foarte dificil ca solicitanții de azil să înțeleagă informațiile scrise pe care le primesc, din cauza complexității și formalității problemelor legate de azil. Este nevoie de materiale simple și bine structurate.
- Din interviurile cu persoanele cu statut de refugiat a reieșit că nu se acordă suficientă atenție nevoilor specifice ale unor cazuri vulnerabile. Refugiații în vârstă au mai mari dificultăți în a învăța limba slovacă, și, în plus, și probleme de sănătate, care îi împiedică să acceadă la majoritatea locurilor de muncă oferite.
- Persoanele cu statut de refugiat nu au suficiente informații cu privire la integrare. Cea mai mare îngrijorare a lor este legată de găsirea unui loc de cazare adecvat, accesibil și durabil.

Statistică

Ani buni, Slovenia a fost țara din Europa Centrală cu cel mai redus număr de cereri de protecție internațională, dar și având de asemenea și cu cel cea mai scăzută procent al ratei de recunoaștere. S-a înregistrat o scădere constantă a solicitărilor cererilor de azil din 2006. În anul 2008, Slovenia a primit numai 240 noi cereri de azil, un lucru semnificativ, ceea ce reprezintă o scădere semnificativă cu aproape 44%, față de cele 425 cereri primite în 2007. Dintre cele 240 de solicitanți de azil cereri din partea persoanelor care beneficiau de o formă de protecție trei două persoane au primit statutul de refugiați, iar ulterior alte două au primit protecție subsidiară, menținând rata slovenă de recunoaștere la 12,5%.

În comparație cu anul trecut, se înregistrează o schimbare, cea mai mare parte din solicitanți proveneau provenind din Turcia (72 sau 30%), în timp ce în 2007 Serbia-Muntele Negru a ocupat prima poziție, cu 237 aplicații. Și anul acesta au fost existat de asemenea cereri de protecție internațională de la persoane din Serbia, dar numai 69 de persoane, ceea ce reprezintă 28% din cifra totală a solicitanților de azil în Slovenia.

Metodologie

Evaluarea Participativă din 2008 a fost efectuată de două Echipe Multi-Funcționale (EMF), formate din reprezentanți ai Ministerului sloven de Interne (Secția pentru Integrarea Străinilor și a Refugiaților), a două organizații non-guvernamentale Pravno-informacijski center nevladnih organizacij (Centrul de Informații Juridice pentru Organizațiile Nonguvernamentale, PIC) și Slovenska Filantropija (Filantropia Slovenă, SF) și Reprezentanța Regională a UNHCR pentru Europa Centrală.

Echipele au intervievat atât solicitanți de azil, cât și refugiați din următoarele categorii: femei și bărbați, familii, bărbați și femei necăsătoriți, minori și minori neînsoțiți. Operatorii de interviu au ridicat, în principal, întrebări legate de condițiile din centrul de primire și procesul de integrare locală, accesul la educație, serviciile medicale, serviciile sociale și angajarea. EMF a acordat o atenție specială chestiunilor legate de vulnerabilitate și nevoi speciale.

Interviurile s-au desfășurat pe 7 și 8 octombrie 2008 la Centrul pentru Azil (AH) din Ljubljana, la sediul SF, la Centrul pentru Străini din Postojna și în casele familiilor refugiate din Kozina, Mengeš, Kamnik și Celje, urmate de o întâlnire a EMF pe 9 octombrie, în care s-au formulat recomandări comune.

Folosind variații ale metodologiei preferate, discuțiile de tip focus grup, EMF s-a concentrat, de această dată, pe interviurile individuale. Douăzeci și patru de persoane au fost intervievate în cursul exercițiului AGDM din 2008. Această cifră este cu mult mai mică decât cea din 2007, din mai multe motive: numărul solicitanților de azil care stau în Centrul pentru Azil era cu mult mai mic decât cu un an în urmă. Unii solicitanți de azil au considerat că nu are rost să se întâlnească cu EMF, pentru că participaseră deja la exercițiul din 2007, și, în final, s-a schimbat metodologia, trecând peste discuțiile focus grup și organizând, în schimb, interviuri individuale.

Consilierilor juridici le lipsesc cunoștințele și implicarea

Atunci când a fost întrebat ce ar putea face EMF pentru a-i rezolva problemele, un bărbat între două vârste din Kazahstan a sintetizat calvarul prin care trec solicitanții de azil: „Numai factorul de decizie îmi poate rezolva și schimba situația. Ce contează este rezultatul procedurii; orice altceva e irelevant.”

În cursul numeroaselor interviuri a reieșit că durata și incertitudinea procedurii de azil reprezintă cea mare îngrijorare pentru solicitanții de azil. Unii solicitanți au stat în Centrul pentru Azil din Ljubljana mai mult de doi ani fără o decizie finală.

Vizavi de calitatea procedurilor juridice, solicitanții de azil au avut o serie de plângeri. În timp ce Guvernul susține că fiecare solicitant de azil primește informații detaliate, atât pe cale orală, cât și în scris, despre procedura de azil, multe persoane intervievate au spus EMF că simt că nu știu suficient de multe pentru a înțelege pe deplin procedura. Unii dintre ei au declarat că factorii de decizie nu erau disponibili în timpul orelor de program, dacă ar fi vrut să discute cu ei cazurile lor și să obțină explicații suplimentare legate de amânări.

În principal, asistența juridică este furnizată de avocații din ONG-uri, și, într-o măsură mai mică, de o serie de consilieri pentru problemele refugiaților de pe o listă guvernamentală. Avocații particulari sunt reticenti în a lua cazuri legate de azil, pentru că remunerația oferită de Guvern pentru cazurile de azil este cu mult mai mică decât pentru orice alt fel de reprezentare juridică. Solicitanții de azil au spus EMF că respectivii consilieri pentru problemele refugiaților nu au nici cunoștințe și nici experiență în dreptul refugiaților și că nu par extrem de implicați în cazurile de azil.

Deși se presupune că avocații de pe lista consilierilor refugiaților prestează servicii juridice în mod gratuit, unele dintre persoanele intervievate au afirmat că mulți le pretind sume de bani.

Situația este exacerbată și de barierele lingvistice. Atunci când consilierii refugiaților se întâlnesc cu clienții lor și discută cazurile, de obicei nu e prezent nici un interpret, ceea ce face comunicarea și mai dificilă. De asemenea, EMF a aflat că, în multe cazuri, solicitanții de azil nu se întâlnesc cu reprezentanții lor decât la audierile de la tribunal, lucru care influențează, în plus, calitatea scăzută a asistenței juridice oferite. În plus, unele persoane nou venite s-au plâns că nu s-au întâlnit cu niciun consilier de la vreun ONG specializat pe consiliere juridică.

Unii solicitanți de azil cred că documentele relevante pentru rezultatul procedurii de azil nu au fost traduse corect.

Deși legea din Slovenia prevede înregistrarea audio a interviurilor, echipamentul tehnic nu este încă disponibil. Câțiva solicitanți de azil au spus că ar fi preferat ca întâlnirile pe care le-au avut cu factorii de decizie să fi fost înregistrate audio.

Serviciile de la Centrul pentru Azil sunt mai degrabă generoase; EMF nu a auzit decât reclamații minore

PHOTO: UNHCR

Servicii mai degrabă generoase la Centrul pentru Azil

În ceea ce privește condițiile de trai de la Centrul pentru Azil, EMF a auzit foarte puține reclamații; că unii solicitanți ar prefera ceaiul negru în locul celui de fructe sau că nu sunt suficiente prize electrice în cameră sau că nu sunt suficiente ustensile de curățenie.

Serviciile par mai degrabă generoase. O solicitantă de azil cu nevoi speciale a solicitat un abonament de o lună la un club de fitness. Din cauza faptului că îi e teamă să plece singură din Centrul de Azil, s-au făcut aranjamente astfel încât să o însoțească cineva la și de la clubul de fitness.

La Centrul pentru Străini, o locație de detenție din Postojna, intervievații nu s-au plâns despre condițiile de trai și au considerat că sunt bine tratați de către personal. Deloc surprinzător, solicitanții de azil au declarat că așteptau să fie transferați la Centrul pentru Azil la scurt timp după depunerea cererii.

Au existat reclamații minore cu privire la folosirea telefoanelor, reglementările legate de prânz și orele de vizitare. Singura problemă serioasă prezentată s-a referit la dificultățile în a avea acces la avocați pe perioada detenției în Centru.

Integrarea funcționează bine la nivel local

Integrarea în Slovenia pare să funcționeze mai bine la nivel local. În special acei refugiați care locuiesc în orașele mici din Slovenia, au avut numai cuvinte de laudă pentru autoritățile competente și populația locală. EMF a auzit relatări (din cadrul Ministerului Muncii, Familiei și Problemelor Sociale) despre cum Centrele Locale de Asistență Socială au fost de folos prin furnizarea asistenței financiare, a consilierii și a furnizării informațiilor despre oportunitățile de angajare și beneficiile sociale.

Integrarea în Slovenia funcționează:
refugiaților li se oferă pregătire
vocațională și cursuri de limbă

PHOTO: BELA SZNEDELSZKY

În general, autoritățile sunt percepute ca fiind de ajutor. „Atunci când a trebuit să mergem în Germania, pentru că unchiul meu era foarte bolnav, ni s-au emis pașapoarte de refugiați în cinci zile și l-am văzut când încă era în viață”, a declarat echipei de intervieware o familie de refugiați din Kosovo.

EMF a aflat de la unele familii despre taberele de vară pentru copiii refugiați organizate de ONG-uri. În unele cazuri, mamele au fost invitate să se alăture copiilor pentru o săptămână. S-a precizat că toți copiii refugiați merg la școală, fără să se înregistreze probleme majore.

Refugiaților nu le e întotdeauna ușor să își găsească un loc de muncă, în ciuda pregătirii vocaționale și a cursurilor de limbă ce le sunt oferite. În unele municipii, refugiații sunt sfătuiți despre cum să își înceapă propriile afaceri. Li se oferă pregătire în acest sens.

O familie de refugiați din Celje urmează să primească fonduri nerambursabile de la UE, în valoare de 12.000 euro, pentru a începe un proiect mic de afaceri într-unul din sediile locale ale Ministerului Muncii. „În prezent renovăm un loc în care vom deschide, peste puțin timp, un fel de restaurant”, au spus EMF. “Am terminat documentația, iar autoritățile locale ne-au ajutat să obținem toate licențele necesare”.

O problemă cu care se confruntă de ani buni refugiații din Slovenia s-a rezolvat, în final, la câteva luni după ce a avut loc această cercetare. Ca urmare a unui amendament adus legislației, de la 1 ianuarie 2009, refugiaților li se emite același tip de card medical ca și cetățenilor sloveni. Înainte, nu li se dădea decât un document care atesta că Ministerul de Interne va suporta cheltuielile lor medicale. Acel document nestandardizat nu era întotdeauna recunoscut de către furnizorii de servicii medicale, ceea ce îngreuna accesul refugiaților la îngrijire medicală.

O îngrijorare majoră exprimată de multe persoane cu statut de refugiat se referă la accesul la cetățenia slovacă. Multor refugiați le-ar plăcea să obțină cetățenia cât mai repede posibil, pentru a-și reglementa permanent statutul. De asemenea, cetățenia ar trebui să permită accesul refugiaților la locuințe sociale.

Una dintre cerințele minime pentru primirea cetățeniei se referă la o sursă permanentă de venit, garantată, care să dea dreptul la asistență materială și socială. Acesta este un lucru dificil de obținut pentru refugiații care sunt mai în vârstă sau au calificări care nu sunt căutate pe piața muncii din Slovenia.

„E foarte dificil ca nevoile noastre să fie satisfăcute atâta timp cât trăim cu ajutorul social. Avem cheltuieli legate de dietă și medicație speciale; amândoi suntem bătrâni”, a spus celor de la EMF un refugiat dintr-o țară din Orientul Mijlociu. „Dacă am fi cetățeni sloveni, am avea acces la locuințele sociale și nu am mai plăti peste 300 euro pe chirie.”

Minorii neînsoțiți – între copilărie și maturitate

Minorii neînsoțiți solicitanți de azil trăiesc într-o zonă crepusculară deosebită, undeva între copilărie și maturitate. Au fost suficient de independenți și de puternici încât să își găsească drumul spre țara de azil, dar încă se mai luptă cu vulnerabilitățile determinate de a fi copil.

Acest lucru a reieșit clar din interviurile cu trei băieți adolescenți din țări din Asia Centrală, cu vârste între 15 și 18 ani.

Prin lege, minorii se bucură de protecție specială și sunt reprezentați de un tutore. Dar nu toți apreciază acest lucru. „Nu vreau să fiu tratat ca un copil. Ar trebui să mă respecte”, se plânge unul dintre băieți. El pare în mod special deranjat de faptul că tutorele are grijă de chestiunile care îl privesc. „Vreau să mă întâlnesc și să vorbesc singur cu directorul Centrului de Azil sau cu oficiali”, spune el. Altul a criticat faptul că nu poate avea acces la sistemul medical decât dacă tutorele își dă consimțământul pentru acest lucru.

Băieții au fost vădit jenați atunci când au fost trimiși la cursuri de limbă alături de copii mai mici și au cerut ore individuale. De asemenea, a părut că nu îi interesează să participe la activități oferite adolescenților din Centrul de Azil. „Nu vrem să participăm la programe pentru copii”, spun ei.

Este clar, sunt prea tineri și au prea puțină experiență pentru a înțelege complicațiile procedurii de azil sau rolurile diferite pe care le joacă un tutore și un oficial guvernamental. Unul dintre băieți a fost de neclintit atunci când tutorele său i-a „promis” că va primi statutul de refugiat și că ulterior familia sa i se va putea alătura în Slovenia. I s-a spus că tutorele nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune și nu a putut fi convins de contrar.

Deși acești minori neînsoțiți încearcă să arate că sunt adulți, uneori nu se pot abține să nu se simtă singuri și abandonați. „Vorbesc regulat cu sora mea de acasă”, spune el, „dar ea nu poate să mă ajute”.

Deși este cazat într-o locație pentru copii din Postojna (singura din Slovenia care acceptă copii străini) și problema sa medicală este sub îngrijire, are impresia că nu primește un tratament special pentru că este un minor neînsoțit și o persoană cu dizabilități.

Adolescenții intervievați au menționat doar probleme minore legate de mărimea și culoarea hainelor pe care le primesc, dar, în general, sunt satisfăcuți de cazare și mâncare. Niciunul dintre ei nu a ridicat chestiuni legate de securitate.

În ceea ce-i privește pe copiii și adolescenții care au venit în Slovenia împreună cu părinții, EMF nu a auzit despre probleme serioase. Toți copiii sunt înscriși la școli și par mulțumiți. Fiecare copil primește o gustare și o masă de prânz la școală. Serviciile de transport ale elevilor și furnizarea de manuale sunt bine organizate.

ONG-urile oferă sprijin la lecții, activități pentru timpul liber și tabere de vară pentru copii.

De asemenea, EMF a discutat cu directorul școlii la care este înscrisă cea mai mare parte a copiilor solicitanți de azil. Ea și-ar dori ca acești elevi să participe săptămânal la ore suplimentare de limbă slovenă și a declarat că acești copii de la Casa pentru Azil sunt tratați la fel ca și copiii sloveni. Școala organizează diferite programe anti-rasism și multicultural, pentru a contribui la crearea unei înțelegeri între diferitele persoane și culturi reprezentate în școală și pentru a face față fricțiunilor ocazionale dintre reprezentanții acestor grupuri.

Îmbunătățiri față de anii anteriori

- Calitatea, cantitatea și distribuția alimentelor la Centrul de Azil a fost o chestiune extrem de dezbătută în 2007. Cum în 2008 nu au mai existat reclamații, se poate trage concluzia că situația s-a îmbunătățit, în concordanță cu sugestiile rezidenților.
- Comportamentul gărzilor de la Centrul de Azil față de rezidenți a fost una dintre cele mai controversate chestiuni cu un an în urmă, dar nu a fost menționat deloc în cursul ultimei Evaluări Participative, însemnând că s-au înregistrat schimbări masive.
- Una dintre reclamațiile „eterne” care s-au auzit în Slovenia se referea la lipsa unor carduri de asigurare medicală adecvate pentru solicitanții de azil și problemele care decurg din accesul la serviciile medicale. Problema a fost ridicată în cursul Evaluării Participative din octombrie 2008, dar s-a rezolvat, în final, în ianuarie 2009.

Recomandări ale EMF

- Chestiunea remunerării avocaților în cazurile referitoare la azil este urgentă. Plata pentru reprezentarea juridică a persoanelor respective trebuie să fie comparabilă cu celelalte cazuri, pentru asigurarea unei corecte consilieri juridice.
- Deciziile în faza administrativă trebuie luate în limita celor șase luni stipulate în noul Act de Protecție Internațională din 2007. Perioadele de așteptare mai lungi de doi ani sunt extrem de problematice.
- Informațiile despre drepturile și obligațiile refugiaților și ale altor persoane de interes trebuie diseminate tuturor autorităților relevante de la nivel național și municipal, incluzând aici centre medicale, Forțele de Muncă etc. Această chestiune trebuie să implice nivelul interministerial.
- Trebuie revizuit accesul la locuințe sociale, pentru a se asigura că refugiații și persoanele cu protecție internațională au acces la găzduire subvenționată.
- Guvernul trebuie să își revizuiască cerințele legale pentru acordarea cetățeniei. Ar trebui ca refugiații care nu reușesc să îndeplinească criteriile pentru angajare să fie considerați în continuare eligibili pentru acordarea cetățeniei.
- Copiilor solicitanți de azil trebuie să li se ofere finanțare suplimentară și un număr mai mare de ore de limbă. Acesta este un lucru extrem de important pentru școlile care au procente ridicate de solicitanți de azil.

Tendențe cu privire la azil în Europa Centrală în perioada 2006-2008

Statisticile prezentate aici trebuie privite ca fiind provizorii, putând suferi schimbări.

Termenul „protecție complementară” include o serie de termeni juridici folosiți în diferite țări, ca de exemplu ședere tolerată, protecție subsidiară și statut umanitar. În Republica Cehă, statutul acordat pe bază umanitară este inclus în “refugiați recunoscuți”.

Rata de recunoaștere a refugiaților = numărul de cazuri recunoscute împărțit la numărul total de cazuri (care au fost recunoscute, cărora li s-a acordat protecție complementară și care au fost respinse).

Rata totală de recunoaștere = numărul cazurilor recunoscute și cărora li s-a acordat protecție complementară împărțit la numărul total de cazuri (care au fost recunoscute, cărora li s-a acordat protecție complementară și care au fost respinse).

Cifrele din tabelurile “Minori neînsoțiți și separați în 2008” și “femei solicitante de azil în 2008” sunt incluse în tabelurile fiecărei țări, dar și în tabelul de cuprins pentru Europa Centrală.

Regiunea Europei Centrale

(Total General pentru Bulgaria, Republica Cehă, Ungaria, Polonia, România, Slovacia și Slovenia)

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	20936	23253	16273
Refugiați recunoscuți	924	744	663
Protecție complementară	2347	3607	3227
Respinși	6471	7226	4867
Rata de recunoaștere a refugiaților	9.5%	6.4%	7.6%
Rata totală de recunoaștere	33.6%	37.6%	44.4%

Bulgaria

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	639	975	750
Refugiați recunoscuți	12	13	27
Protecție complementară	83	322	267
Respingi	215	247	380
Rata de recunoaștere a refugiaților	3.9%	2.2%	4.0%
Rata totală de recunoaștere	30.6%	57.6%	43.6%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Irak (350)	1. Irak (11)	1. Irak (219)
2. Armenia (70)	2. Afganistan (5)	2. Afganistan (17)
3. Apatrizi (67)	3. Iran (4)	3. Somalia (6)
4. Afganistan (55)	4. Apatrizi (3)	4. Sudan (6)
5. Rep. Arabă Siria (20)	5. Armenia (1)	5. Apatrizi (5)

Republica Cehă

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	3016	1878	1656
Refugiați recunoscuți	268	191	157
Protecție complementară	37	191	132
Respingi	2195	1564	1052
Rata de recunoaștere a refugiaților	10.7%	9.8%	11.7%
Rata totală de recunoaștere	12.2%	19.6%	21.6%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Ucraina (321)	1. Myanmar (26)	1. Cuba (60)
2. Turcia (251)	2. Belarus (19)	2. Irak (19)
3. Mongolia (193)	3. Federația Rusă (18)	3. Apatrizi (17)
4. Vietnam (108)	4. Ucraina (17)	4. Belarus (13)
5. Necunoscută (31)	5. Kazakstan (14)	5. Somalia (7)

Ungaria

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	2117	3425	3120
Refugiați recunoscuți	99	169	160
Protecție complementară	99	69	130
Respinși	1118	1183	395
Rata de recunoaștere a refugiaților	7.5%	11.9%	23.4%
Rata totală de recunoaștere	15%	16.7%	42.3%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Serbia (1593)	1. Somalia (104)	1. Afganistan (52)
2. Pakistan (246)	2. Irak (21)	2. Irak (36)
3. Georgia (165)	3. Afganistan (7)	3. Serbia (4)
4. Irak (125)	4. Cuba (7)	4. Ter. Palestiniene Ocu. (9)
5. Afganistan (116)	5. Necunoscută (6)	5. Georgia (6)

Polonia

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	11315	13248	8517
Refugiați recunoscuți	485	212	193
Protecție complementară	2110	2919	2595
Respinși	1229	2348	1608
Rata de recunoaștere a refugiaților	12.7%	3.9%	4.4%
Rata totală de recunoaștere	67.9%	57.1%	63.4%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Federația Rusă (7760)	1. Federația Rusă (131)	1. Federația Rusă (2543)
2. Georgia (71)	2. Irak (28)	2. Sri Lanka (13)
3. Irak (70)	3. Belarus (14)	3. Belarus (5)
4. Vietnam (65)	4. Somalia (6)	4. Iraq (4)
5. Belarus (58)	5. Turkmenistan (4)	5. Armenia (4)

România

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	460	659	1080 ¹
Refugiați recunoscuți	51	143	102 ²
Protecție complementară	10	17	36 ²
Respinși	283	391	862 ³
Rata de recunoaștere a refugiaților	14.8%	26%	10.2%
Rata totală de recunoaștere	17.7%	29%	13.8%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Pakistan (254)	1. Irak (89)	1. Irak (2)
2. Irak (177)	2. Serbia (9)	2. Ciad (2)
3. Bangladesh (174)	3. Somalia (9)	3. Afganistan (1)
4. India (141)	4. Pakistan (2)	
5. Turcia (81)	5. Turcia (2)	

Slovacia

Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	2871	2643	910
Refugiați recunoscuți	8	14	22
Protecție complementară	-	82	65
Respinși	878	1177	414
Rata de recunoaștere a refugiaților	0.9%	1.1%	4.4%
Rata totală de recunoaștere	0.9%	7.5%	17.4%

Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Solicitanți de azil	Refugiați recunoscuți	Protecție complementară
1. Georgia (119)	1. Irak (8)	1. Afganistan (28)
2. Moldova (113)	2. Cuba (8)	2. Iran (25)
3. Pakistan (109)	3. Ter. Palestiniene Ocu. (2)	3. Uzbekistan (3)
4. Federația Rusă (100)		4. Coasta de Fildeș (2)
5. India (88)		

¹ Cifra include 90 de cereri repetate.

² Cifra include recunoașterea atât la nivelul administrativ, cât și la nivel judecătoresc.

³ Respinse doar de către Oficiul Român pentru Imigrări.

Slovenia

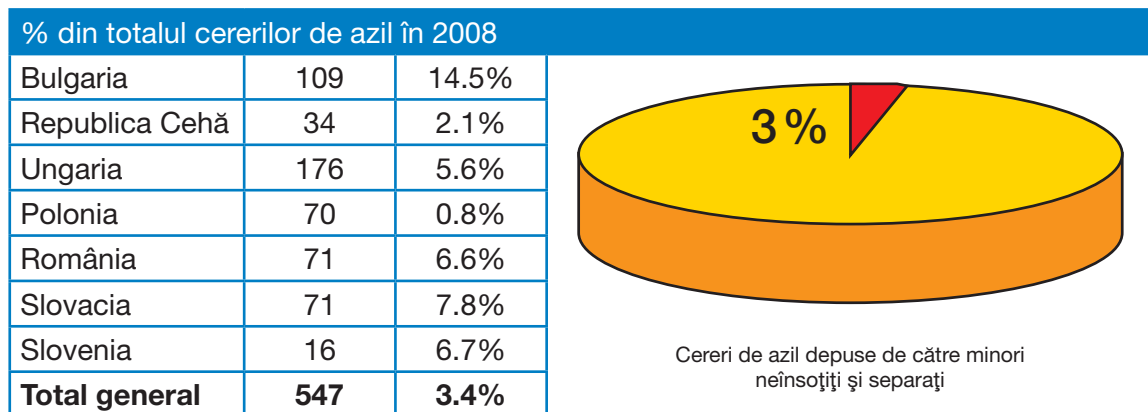
Numărul cererilor de azil în perioada 2006 - 2008

Statut	2006	2007	2008
Cereri de Azil	518	425	240
Refugiați recunoscuți	1	2	2
Protecție complementară	8	7	2
Respinși	553	316	156
Rata de recunoaștere a refugiaților	0.2%	0.6%	1.3%
Rata totală de recunoaștere	1.6%	2.8%	2.5%

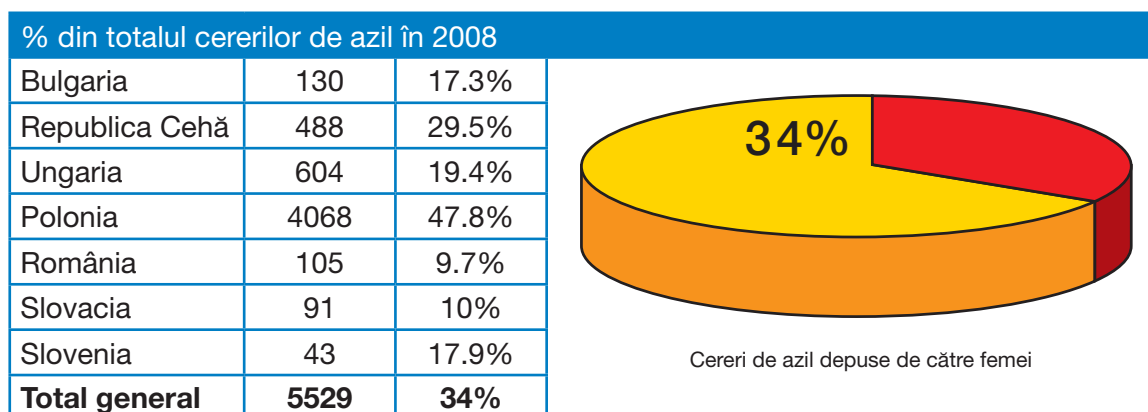
Țări de Origine în 2008 (Primele 5)

Asylum seekers	Recognized refugees	Complementary protection
1. Turcia (72)	1. Iran (1)	1. Bosnia-Herțegovina (1)
2. Serbia (69)	2. Irak (1)	2. Serbia (1)
3. Bosnia-Herțegovina (13)		
4. Iran (11)		
5. Macedonia (9)		

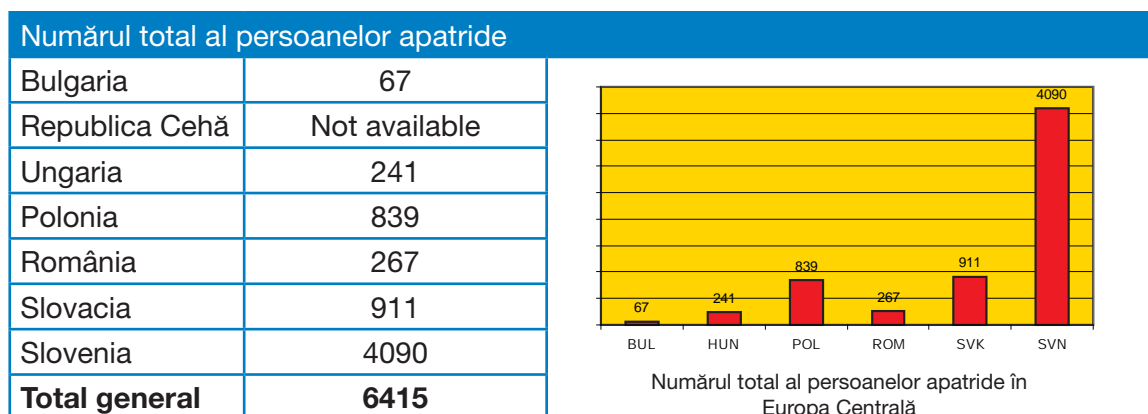
Minori neînsoțiți și separați în 2008

Femei solicitante de azil în 2008

Persoane apatride în 2008

LEGEND

- country boundaries
- major roads and highways
- EU external border entry point
- Schengen external border entry point
- EU internal border entry point
- EU sea border entry point
- international airports
- country capitals
- other towns and villages
- UNHCR office
- Border Guard / Police Detention Centre
- Detention Centre
- Accomodation Centre
- Integration Centre
- Entry Facility / Reception Centre
- Separated Children Centre
- Shelter for Persons with Subsidiary Protection
- Government office linked to RSD (Migration office)
- Government / Police Office for border management and aliens policing
- Court of Law dealing with asylum cases
- Refugee Social Clinic
- Refugee Assisting NGO (Non-legal services)
- Refugee Law Clinic
- Refugee Assisting NGO (Legal services)
- Main point of entry in the country

United Nations High Commissioner for Refugees
Regional Representation for Central Europe

Address: Felvinci út 27, 1022 Budapest, Hungary

Tel. +36 1 336 3060, -70

Fax: +36 1 336 3080

email: hunbu@unhcr.org

Website: www.unhcr-centraleurope.org

UNHCR
The UN
Refugee Agency